

Dilia

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ PRONESE SVŮJ ŽIVOTNÍ EPOS

Když na svět jsem se prodral,
Jako slabé, vyjevené robě,
Na pospas dané době,
někdo mě po nahém zadku plesk.
A já, tak trochu i hříbátko,
Se zapomněl záhy rozkřičet,
Stejně jak dítka ostatní.
Snad dokonce úsměv letmý
Si s rtíky mými pohrál,
tak slastný byl ten první plesk.

„A tím byla moje dráha skoro profesionálního
úchyla úspěšně zahájena.“

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ TEDY PRONESL JEN MALOU
ČÁST SVÉHO ŽIVOTNÍHO EPOSU. KDO BY TO BYL ČEKAL,
ŽE BUDE TAK STRUČNÝ.

jaro | zprávy 2011

Nominujte na Cenu Evalda Schorma 2010!

CENA EVALDA SCHORMA ZA PŮVODNÍ HRU, DRAMATIZACI ČI PŘEKLAD

Cena je určena pro studenty DAMU, JAMU, FFUK, FFMU, FFUP a FPFSU za původní hru, dramatizaci či překlad.

Projekty hodnotí komise na základě nominace a cenu spojenou s finanční odměnou uděluje DILIA autorovi (kolektivu).

Nominována mohou být tato díla:

- původní hra
- překlad hry (do češtiny dosud nepřeložené)
- dramatizace

Dílo může **nominovat** jakákoli fyzická osoba, zejména však pedagogové a studenti výše uvedených škol a divadelní odborná veřejnost.

Nominace musí obsahovat zdůvodnění, kontakt na nominujícího a nominovaného a samotný text, který je nominován, a musí být doručena v písemné formě buď na adresu DILIA, Krátkého 1, Praha 9 nebo e-mailem na adresu spalova@dilia.cz, nejpozději do **31. BŘEZNA 2011**.

OBSAH

2 Kontakty

4 Premiéry a užití děl

4 divadlo

5 hudebně-dramatická díla

7 literatura

8 rozhlas a televize

9 Informujeme

12 Rozhovor

16 Nabízíme

16 české hry

23 zahraniční hry — přeložené

33 zahraniční hry — nepřeložené

37 literatura

38 hudebně-dramatická díla

40 Rejstřík

**divadelní, literární, audiovizuální agentura
občanské sdružení**

Krátkého 1, 190 03 Praha 9 – Vysočany

AGENTURA

divadelní oddělení

vedoucí oddělení

Zdeněk Harváněk

tel. a fax: 266 199 876

zástupce vedoucího oddělení

Věra Zárubová

tel.: 266 199 830

fax: 283 890 597

referenti pro tuzemsko

tel.: 266 199 826

referenti pro zahraničí

tel.: 266 199 833

agentáž

Marie Špalová

tel.: 266 199 861

Kateřina Bohadlová

tel.: 266 199 823

Jan Jiřík

tel.: 266 199 837

půjčování a prodej textů

Pavla Kačorová

tel.: 266 199 829

ředitel

Doc. JUDr. Jiří Srstka

sektretariát ředitele

Eva Kraupnerová

tel.: 283 893 603

fax: 283 893 599

Ústředna:

283 891 587

Záznamník (24 hodin denně):

283 893 603

Linka pro volání z mobilu:

606 614 658

mediální oddělení

vedoucí oddělení

Jiřina Koudeláková

tel.: 266 199 816

literární oddělení

vedoucí oddělení

Michaela Celárková

tel. a fax: 283 890 598

hudební oddělení

vedoucí oddělení

Zdeněk Harváněk

tel. a fax.: 266 199 876

referenti

Pavel Chabr

Ondřej Šárek

tel.: 283 893 709

kolektivní správa autorských práv

ředitel kolektivní správy

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

fax: 283 890 666

ekonomické oddělení

hlavní ekonom

Anna Tichá

tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny

Václava Kaplanová

tel.: 266 199 867

právní oddělení

Mgr. Viktor Košť

tel.: 283 891 586

Mgr. Klára Parkanová

tel.: 283 891 586

dědictví, úschova a registrace děl

Zuzana Hůlková

tel.: 266 199 834

KUDY K NÁM:

Metrem B na stanici „Vysočanská“,
poté cca 3 min. směrem za ČSOB
(platí pro oba východy z metra).
U stanice metra jsou zastávky mnoha
autobusů a tramvají. V přízemí naší
budovy se nachází restaurace,
na budově je velký nápis DILIA.

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu
zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na **www.dilia.cz**

E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou
ve formátu **prijmeni@dilia.cz**

Na webové stránce WWW.DILIA.CZ naleznete
kromě kontaktních údajů popisy činností
jednotlivých oddělení, novinky, informace
pro autory i uživatele, formuláře ke stažení, synopse
her a mnoho dalších důležitých údajů.

Vzhledem k obrovskému množství děl a autorů, které DILIA zastupuje, jsme se rozhodli v této rubrice nadále uvádět jen české či světové premiéry nebo jinak významná uvedení (např. nových překladů či úprav). Tučně jsou označeni právě ti autoři, které zastupujeme. Záznamy o premiérách jsou krácené, neuvádíme v nich kompletní autorský tým.

ŘÍJEN

3. 10. 2010

Městské divadlo Zlín (Velký sál)

Vlastimil Peška:

ČUČUDEJSKÉ POHÁDKY

první provedení

8. 10. 2010

Divadlo pod Palmovkou Praha

Klaus Mann – Ariane Mnouchkine:

MEFISTO

Překlad: Jiří Žák

česká premiéra

16. 10. 2010

Divadlo Silesia Ostrava

(Divadlo Stará Aréna Ostrava)

Maciej Wojtyczko:

KRÁLOVNA K SEŽRÁNÍ

Překlad: Jiří Vobecký

česká premiéra

16. 10. 2010

Švandovo divadlo na Smíchově

Praha (Velký sál)

Tankred Dorst:

MERLIN: ZROZENÍ

Překlad: Vladimír Tomeš

Dorst: Merlin, foto Patrik Borecký

18. 10. 2010

Kašpar Praha (Divadlo v Celetné)

Viliam Klimáček:

KOMUNISMUS

Překlad: Karel Král

česká premiéra

21. 10. 2010

Divadlo Antonína Dvořáka Příbram

(Velká scéna)

Jaan Tättē:

KAŽDÝ DEN ŠTASTNÝ DEN!

Insenační úprava: Jana Kudláčková a Lída

Engelová, hudba: Zdeněk Zdeněk

česká premiéra

22. 10. 2010

Divadlo Lampion Kladno

Ondřej Sekora – Zuzana Vojtišková –

Martin Pacek:

TRAMPOTY BROUKA PYTLÍKA

Hudba: Vít Sázvavský

první provedení

24. 10. 2010

Alfred ve dvoře v produkci Motus

Praha – Petra Tejnorová a kolektiv

Petra Tejnorová a kolektiv:

první provedení

I AS ON MEDEA GRANT DILIA

Tejnorová: I As On Medea (GRANT DILIA), foto Aňa Šebelková

LISTOPAD

5. 11. 2010

Národní divadlo Brno (Divadlo Reduta)

VOSKOVEC + WERICH + Dora

Viceníková:

KORESPONDENCE V + W

první provedení

12. 11. 2010

Divadelní společnost Petra Bezruče Ostrava

Martin Františák:

NEVĚSTA

první provedení

Františák: Nevěsta, foto Tomáš Ruta

| premiéry a užití děl |

HUDEBNĚ DRAMATICKÁ DÍLA

PROSINEC

4. 12. 2010

Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Muzikál/opereta
(Komorní divadlo)

**Jule Styne – Gypsy Rose Lee – Arthur
Laurents** – Stephen Sondheim:

GYPSY

Překlad: **Pavlaína Hoggard**

česká premiéra

11. 12. 2010

Dejvické divadlo Praha

Patrick Marber:

DEALER'S CHOICE

Překlad: **Dana Hábová**

česká premiéra

Marber: Dealer's Choice, foto Hynek Glos

18. 12. 2010

Klicperovo divadlo Hradec Králové
(Hlavní scéna)

David Drábek:

**SHERLOCK HOLMES:
VRAŽDY VOUSATÝCH ŽEN**

první provedení

Drábek: Sherlock Holmes, foto Jan Hřebíček

1. 10. 2010

Severočeské divadlo opery a baletu

Ústí nad Labem

Carl Maria von Weber:

DER FREISCHÜTZ (ČAROSTŘelec)

opera

7. 10. 2010

Národní divadlo moravskoslezské Ostrava

Rudolf Friml:

ROSE-MARIE

opereta

8. 10. 2010

Moravské divadlo Olomouc

Richard Heuberger:

DER OPERNBALL (PLES V OPEŘE)

opereta

30. 10. 2010

Divadlo Josefa Kajetána Tyla Plzeň

Antonín Dvořák

JAKOBÍN

opera

11. 11. 2010

Divadlo Na Fidlovačce Praha

Dan Goggin:

NUNSENCE (JEPTÍŠKY I)

muzikál

17. 11. 2010

Národní divadlo Brno/ festival Janáček
Brno 2010

Leoš Janáček:

VÝLETY PANA BROUČKA

DO MĚSÍCE

opera – světová premiéra v samostatném
provedení, s dosud neuváděnou dohrou

17. 12. 2010

Divadlo F. X. Šaldy Liberec

Jára Beneš:

NA TÝ LOUCE ZELENÝ

opereta

4. 12. 2010

Divadlo Josefa Kajetána Tyla Plzeň

Jule Styne:

GYPSY

muzikál

| premiéry a užití děl |

6. 12. 2010

Český rozhlas

Bohuslava Marinů:

TŘI FRAGMENTY Z OPERY

JULIETTA

vysílání záznamu z koncertu Digital
Concert Hall v Berlíně 2. 10. 2010

10. 12. 2010

Moravské divadlo Olomouc

Bedřich Smetana:

PRODANÁ NEVĚSTA

opera

11. 12. 2010

hostování Severočeského divadla opery
a baletu Ústí nad Labem v Bad Elster
v Německu

Sergej Prokofjev:

POPELKA

balet

18. 12. 2010

Východočeské divadlo Pardubice

Mitch Leigh:

MAN OF LA MANCHA

(MUŽ Z KRAJE LA MANCHA)

muzikál

ZAHRANIČÍ:

30. 9. - 7. 10. 2010

Opéra national de Lorraine, Nancy

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

1. 10. 2010

Opera Wroclawska

Bohuslav Martinů:

HRY O MARI

opera

7. a 8. 10. 2010 (2 PŘEDSTAVENÍ)

Bühne im Marstall Berlin/ Ensemble

„Zafraan“

Bohuslav Martinů:

SLZY NOŽE

opera

14. 10. 2010

Wexford Festival Opera

Bedřich Smetana:

HUBIČKA

opera

23. 10. 2010

Bayerische Staatsoper München

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

28. 10. 2010

Štátna filharmónia Košice/ koncert

v Domě umění v Košicích

Árie a scény z oper Bedřicha Smetany:

HUBIČKA A TAJEMSTVÍ

1. 12. 2010

Martinů Festtage Basel/ Museum Tinguely

Basel

Bohuslav Martinů/ Christoph Enzel:

KDO JE NA SVĚTĚ NEJMOCNĚJŠÍ

verze pro saxofonové kvarteto

balet

4. 12. 2010

Theater Dortmund

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

10. 12. 2010

Landestheater Detmold

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

11. 12. 2010

Sächsische Staatsoper Dresden

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

LITERATURA

ČEŠTÍ AUTOŘI

Zdeněk Jirotka:
MUŽ SE PSEM
XYZ

Martin Hilský:
SHAKESPEARE A JEVIŠTĚ SVĚT
Academia

Jiří Sovák – Slávka Kopecká:
SOVÁK A JEHO SPISY
Nakladatelství Slávka Kopecká

Pavel Brycz:
BÍLÁ PANÍ NA HLÍDÁNÍ
Albatros

Pavel Brycz:
BIELA PANI NA OPATROVANIE
Albatros

Vladimír Neff:
KRÁLOVSKÝ VOZATAJ
BB/art

J. A. Novotný (námět):
KRTEK A VANOCE (norsky)
H. Aschehoug/Albatros media

František Kobliha:
MÁJ (1911)
reprodukce grafiky in:
K. H. Mácha: Máj,
Jalna

Václav Havel, Jan Lopatka:
PŘEDPOKLADY TVORBY
(s předmluvou Václava Havla),
Triáda

Josef Kainar, Zdeněk Miler:
POSMÍVAL SE KONIPÁSEK
Knižní klub

Pavel Eisner:
CHRÁM I TVRZ
XYZ

Martina Skala:
STRADO&VARIUS
Mladá fronta

Vladislav Vančura, Monika Zgustova:
MARKÉTA LAZAROVA
Editorial Contraseña, Španělsko
Jaroslav Hašek, **Josef Lada:**
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA
Tyto alba, Litva

Čeněk Charous:
LOVECKÁ DOBRODRUŠTVÍ
Z CELÉHO SVĚTA
Albatros

Bohumil Hrabal:
KLUBY POEZIE
Mladá fronta

Karel Teige:
COVER OF ŽIVOT
Getty Publications

J. V. Scheybal:
KRAJINOU DOMOVA – 10 KRESEB
Muzeum Českého ráje v Turnově

S. K. Neumann, K. Toman:
SILNÁ VČELSTVA PO CELÝ ROK
vybrané básně,
Nakladatelství Brázda

Václav Havel:
PROSÍM STRUČNĚ
Bakur Salakauri Publishing

Ladislav Dvorský:
BUBETKA A SMÍTKO A DALŠÍ
VESELÉ PŘÍBĚHY
Československý spisovatel

Karel Plicka, František Volf, Karel Svolinský:
ČESKÝ ROK V POHÁDKÁCH,
PÍSNÍCH, HRÁCH, TANCÍCH,
ŘÍKADLECH A HÁDANKÁCH – ZIMA
Mladá fronta

Lenka Procházková:
CELEBRITA
Větrné mlýny

Jaroslav Hašek, **Josef Lada:**
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA
Pegasus, Amsterdam

Ladislav Smoček:
PODIVNÉ ODPOLEDNE
DR. ZVONKA BURKEHO
Artur

PŘEKLADY

Victor Hugo, **Zdeňka Pavlousková:**
BÍDNICI I, II
Academia

Norman Mailer, **Vladimír Uchytíl:**
KATOVA PÍSEŇ
Jota

| premiéry a užití děl |

Antoine de Saint-Exupéry, **Zdeňka**

Stavínohová:

MALÝ PRINC

Albatros

Molière, **J. Z. Novák:**

ŠKOLA PRO ŽENY

Artur

N. V. Gogol, **Leoš Suchařípa:**

ŽENITBA

Artur

William Shakespeare, **Martin Hilský:**

JINDŘICH IV.

Atlantis

William Shakespeare, **Martin Hilský:**

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Atlantis

Jaroslav Průšek:

HOVORY KONFUCIOVY

Nová Akropolis

Dick Francis, **Jaroslava Moserová-**

Davidová:

STŘEPY

EMG/KK

Artur Conan Doyle, **František Gel:**

ZTRACENÝ SVĚT

XYZ

Sv. Hildegarda, **Jakub Deml:**

CESTYVĚZ

Nakladatelství Malvern

Francis Scott Fitzgerald, **Lubomír Dorůžka:**

POSLEDNÍ POLIBEK

Dokořán

Francis Scott Fitzgerald,

Alena Jindrová-Špilarová:

POSLEDNÍ POLIBEK

Dokořán

Edward Gibbon, **Adolf Felix:**

ÚPADEK A PÁD ŘÍMSKÉ ŘÍŠE

Levné knihy

N. V. Gogol, **Zdeněk Mahler:**

REVIZOR

Atur

ZAHRAŇIČNÍ AUTOŘI

Barbara Erskin:

DĚDICTVÍ MINULOSTI

Nakladatelství Brána

Igor Nosov:

NEZNÁLEK V KAMENNÉM MĚSTĚ

Euromedia group

| premiéry a užití děl |

ROZHLAS A TELEVIZE

**PREMIÉROVÁ VYSÍLÁNÍ ČESKÁ
TELEVIZE:**

ODCHÁZENÍ

záznam divadelního představení Divadla
Archa v Praze, autor režie + spoluautor
scénické výpravy: David Radok, vysílání
23. 10. 2010

**FAMÍLIE ANEB DĚDICTVÍ OTCŮ
ZACHOVEJ NÁM, PANE**

záznam divadelního představení Divadla
na Vinohradech, autor: Joe DiPietro, pře-
klad: Adam Novák, vysílání 20. 11. 2010

TŘI SESTRY

záznam divadelního představení Divadla
na Fidlovačce, překlad: Leoš Suchařípa,
vysílání 27. 11. 2010

**PREMIÉROVÁ VYSÍLÁNÍ ČESKÝ
ROZHLAS:**

BAZÉN /BEZ VODY/

natočil Český rozhlas, Brno, autor: Mark
Ravenhill, překlad: Dana Hábová, vysílání
5. 10. 2010

**MYŠÍČKO, MYŠ, POJĎ KE MNĚ BLÍŽ
/PŮVODNÍ NÁZEV RYBY, RYBIČKY/**

natočil Český rozhlas, stanice Vltava,
autor: Sting Amdam, vysílání 18. 11. 2010

AKVÁRIUM

natočil Český rozhlas, stanice Vltava, autor:
Mariannick Bellot, vysílání 25. 11. 2010

PEKAŘOVA ŽENA/PEKAŘKA

dvoudílná rozhlasová adaptace – natočil
Český rozhlas, stanice Vltava, autor: Marcel
Pagnol, překlad: Dagmar Halasová, vysílání
1. díl – 24. 12. 2010, 2. díl – 25. 12. 2010

EDWARD PŘEMOŽITEL

natočil Český rozhlas, stanice Vltava,
autor: Roald Dahl, překlad: Mgr. Richard
Müller, vysílání 31. 12. 2010

Divadelní granty DILIA na rok 2011 uděleny – vyhlášení výsledků

Agentura DILIA pokračuje také touto roční podpoře mladých českých autorů a divadelníků. Letos jsme grantové řízení určené pro studenty vysokých uměleckých škol vypsalí již po šesté (viz www.dilia.cz/granty) a přihlásilo se celkem 16 projektů. Některé z nich bohužel nesplňovaly formální náležitosti pro podání žádosti o grant nebo zaměření na podporu projektů založených na textu (dramatizace, překlady, původní české hry).

Uchazeči dokládají zájem jak o zahraniční přeloženou, tak i původní českou dramatickou tvorbu. Oblíbě se těší scénická čtení, některá jsou součástí větších cyklů a velmi ambiciózních projektů.

V letošním grantovém řízení bylo podpořeno celkem 7 projektů:

Scénické čtení tří nových překladů současného anglofonního politického dramatu – FF UK Praha (10. 000,– Kč)

Salón původní tvorby 2011 – JAMU Brno (15. 000,– Kč)

3jsou3 – inscenované čtení dramatických textů dvou nových překladů a jedné původní hry – FPF Opava (10. 000,– Kč)

A. Hilling: Černé zvíře smutek – inscenace – JAMU Brno (12. 000,– Kč)

Zkažené dítě Dong prodává svou matku – inscenace čínské satiry – DAMU Praha (5. 000,– Kč)

Yougo! 2011 – dvě scénická čtení v rámci obsáhlejšího projektu – FF MU Brno (12. 000,– Kč)

P. Trtílek, J. Krupa: Vůně třešňových květů – scénické čtení – JAMU Brno (6. 000,– Kč)

Grantová komise rozdělila celkem 70. 000,– Kč.

GRATULUJEME!

KB

Personální změny v Divadelním a Literárním oddělení DILIA

S koncem roku 2010 došlo v Divadelním a Literárním oddělení agentury DILIA k několika personálním změnám.

Michaela Celárková, která se přes dva roky starala coby referentka pro zahraničí o německy mluvící země, Slovensko a Polsko a také o zaslání textů amatérským souborům, se k 1. 12. 2010 stala vedoucí Literárního oddělení. E-mailový kontakt na M. Celárkovou je celarkova@dilia.cz. Novou referentkou pro zahraničí výše zmíněných oblastí a zaslání textů amatérským souborům je Pavla Kačorová (kacorova@dilia.cz).

| informujeme |

Ke konci prosince 2010 odešla z Divadelního oddělení Michaela Pňáčková, která se starala o zahraniční agentáž především francouzsky a anglicky hovořících zemí. Francouzskojazyčnou oblast po Michaelu Pňáčkově převzala Kateřina Bohadlová (bohadlova@dilia.cz), anglickojazyčnou oblast Jan Jiřík (jirik@dilia.cz), dříve působící jako smluvní referent v Literárním oddělení. Novou smluvní referentkou Literárního odd. je od 1. 12. 2010 paní Ivana Simonová (simonova@dilia.cz).

JJ

Zasílejte texty do soutěže DRÁMA 2010

Divadelný ústav Bratislava vyhlasuje již jedenáctý ročník soutěže původních dramatických textů – divadelních her ve slovenštině a češtině – DRÁMA 2010. Soutěž Dráma je dlouholetý projekt Divadelního ústavu, který se věnuje komplexní podpoře současné dramatické tvorby, vydávání a uvádění původních současných textů, podněcuje vznik nových her etablovaných autorů a motivuje mladé autory a studenty k tvorbě dramatických textů. Pro dramaturgy slovenských divadel je přehlídkou novinek na poli původní tvorby.

Uzávěrka soutěže je 28. února 2011.

Autor vítězného textu získá finanční prémii 1 000 €. Partnerem soutěže je Slovenský rozhlas, který uděluje speciální cenu – Rozhlasové nastudování textu v Rádiu Devín v roce 2011. Cena Slovenského rozhlasu je nezávislá na rozhodnutí poroty DRÁMA 2010. Texty finalistů soutěže budou publikované ve sborníku Dráma 2010 a na internetové stránce Divadelního ústavu. Vyhlášení výsledků soutěže proběhne na závěrečném ceremoniálu 7. ročníku festivalu NOVÁ

DRÁMA / NEW DRAMA dne 21. 5. 2011 spolu s veřejnou prezentací textů ve formě scénického čtení Trojboj.

MŠ

Divadelní knihovna Goethe-Institutu – německá dramatika na dosah ruky

Goethe-Institut dlouhodobě podporuje propagaci současné německé dramatiky v zahraničí. Nyní přichází s novým projektem elektronické divadelní knihovny, která usnadňuje získávání dramatických textů. V jednoduché aplikaci lze vyhledávat dle autora, jazyka nebo hesla. Knihovna obsahuje divadelní hry v nejrůznějších evropských jazycích. Po řádném vyplnění jména, poštovní a elektronické adresy a potvrzení přijetí právních podmínek ohledně autorských práv obdrží zájemce text přímo mailem.

Součástí knihovny jsou také divadelní hry vzniklé za podpory GI v rámci projektu „After the Fall – Evropa po roce 1989“. Goethe-Institut spolu s partnerskými divadly oslovil 18 dramatiků z 15 evropských zemí, kteří napsali hry tematizující důsledky pádu berlínské zdi pro Německo i celou Evropu. Tyto hry si lze objednat jak v originální jazykové verzi, tak v německém překladu, a sice zdarma.

V knihovně se nachází řada německých dramatiků zastupovaných agenturou DILIA – F. Kater, D. Gieselmann, H. Müller, M. Rinke, M. von Mayenburg, R. Schimmelpfennig nebo F. Richter.

www.goethe.de/divadelni-knihovna
www.after-the-fall.eu

KB

Výhodné provozování her – zaplacené zálohy

Divadelní oddělení upozorňuje na možnost výhodného provozování her zahraničních autorů, kde již byla zaplacená záloha a dílo lze tedy do vypršení smlouvy provozovat pouze za příslušná procenta honorářů zahraničních autorů (k nim je samozřejmě nutno připočítat procenta pro překladatele, příp. úpravu). Seznam je řazen chronologicky, novinky jsou vyznačeny tučně. Pro amatéry všechny francouzské hry za sníženou zálohu 200,- EUR netto na 8% z brutto tržeb, italské a španělské hry za zúčtovatelnou zálohu 300 – 400,- EUR netto na 8% z brutto tržby.

Synopse zde uvedených her naleznete na internetové stránce www.dilia.cz/synopse.

jméno autora – název hry	% z hrubých tržeb (zaplacen do)	jméno autora – název hry	% z hrubých tržeb (zaplacen do)
Joe Orton – Kořist	za 6 % netto (30. 3. 11)	Woody Allen – Zahraj to znovu, Same	za 7,7 % netto (30. 6. 12)
Anthony Shaffer – Hříčky se smrtí	za 8 % netto (26. 9. 11)	Robert Bolt – Ať žije královna	za 6 % netto (3. 9. 12)
Willy Russell – Pokrevní bratři	za 8 % netto (18. 10. 11)	Joe Orton – Jak se bavil pan Sloane	za 8 % netto (12. 9. 12)
Arthur Miller – Smrt obchodního cestujícího	za 7 % netto (31. 12. 11)	Martin McDonagh – Osířelý západ	za 6,5 % netto (31. 12. 12)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu	za 7 % netto (31. 12. 11)	Christopher Hampton – Nebezpečné vztahy	za 8 % netto (16. 1. 13)
John Patrick – Podivná paní Savageová	za 7 % netto (31. 12. 11)	Arthur Miller – Stvoření světa a jiné obchody	za 7 % netto (17. 3. 13)
Richard Nash – Obchodník s deštěm	za 6 % brutto (31. 1. 11)	Tennessee Williams – Tramvaj do stanice Touha	za 6 % netto (1. 9. 13)
Joseph Stein, Fred Ebb, John Kander – Řek Zorba	za 10 % netto (31. 12. 11)	Thornton Wilder – Naše městečko	za 6 % netto (9. 12. 13)
Marina Carr – Žena a megera	za 6 % netto (25. 2. 12)	George S. Kaufman, Moss Hart – Přišel na večeri	za 6 % netto (17. 12. 13)
Stephen Mallatratt, Susan Hill – Žena v černém	za 6,5 % netto (4. 5. 12)	všichni belgičtí autoři (de Ghelderode, Barbard atd.)	vždy za 8 % netto

Protestuji proti hovadství, idiocii, pitomosti, nenažranosti...

Rozhovor vedla Marie Špalová

Na poli současné české divadelní kritiky sis vysloužil označení enfant terrible. Proč myslíš, že tvé kritiky vzbuzují takový, někdy až extrémní, ohlas nejen u divadelníků, ale také u kolegů kritiků?

A to se o mně opravdu říká? To je milé. Ale vážně. Slýchávám to v různých souvislostech ve spojení s mou osobou docela dlouho. Až tak dlouho, že by se už mělo vypustit to první slovo, protože ve čtyřiceti už může být někdo „enfant“ těžko. A tak bych byl pro, aby se užívalo jenom „terrible“. No a na ty reakce já moc nenarážím. Druhé kritiky většinou nečtu a s divadelníky většinou nemluvim. Občas mi sice přijde nějaký našťvaný mejl, ale mí přátelé se u mých kritiků často docela dobře baví. Nakonec i u těch mejlů, které jim pro pobavení s oblibou přeposílám. Pokud na mě někoho něco dráždí, je to jeho problém. Píšu, co si myslím. Na divadle nehodnotím jen estetický rozměr, ale dívám se na něj i v politickém kontextu. Což mi přijde jako naprosto přirozené. Nepřirozené mi naopak přijde politický kontext, do něhož dílo vstupuje, ignorovat. Politika je přirozenou součástí života. Nevidím jediný důvod, proč by se mu mělo umění potažmo jeho kritika vyhýbat. Nakonec v každém uměleckém díle je politický postoj autora alespoň latentně obsažen. Pakliže to někdo nevidí, nebo není sto pochopit, je to smutné. Ale na mých kritikách většinou vadí, že nezaujímám ten „správný“ většinový politický postoj, který se u zaprděné české kritiky nosí. Že si jako Zelenka, Mádl a Issova komplikovaně leč ideologicky správně nevytírám zadek levou rukou, ale užívám k tomu bezostyšně ruku pravé.

A to je tak asi všechno. O většině divadelních představení bych vlastně nejradši vůbec nepsal. Tak jsou špatná, neinspirativní a prázdná. Když se u nich naštvu, pak je to aspoň něco. Nespatřuji jediný důvod, proč bych se měl nutit psát tak, aby mě lidé od divadla a divadelní kritiky, kteří jsou často duševně zaseklí kdesi před dvaceti lety a někdy mám dojem, že dokonce dál, měli rádi. Nikdy jsem to nedělal a nevím, proč bych s tím měl začínat.

Jakou roli by podle tebe měla divadelní kritika nebo divadelní kritik hrát?

Kritik by měl mít nějaké konkrétněji definované nároky, které na umění klade. A podle toho hodnotit. Být aspoň nějakou konstantou. Ale nikoli pro divadelníky, ale pro čtenáře. Nejsem kritik, který chce poučovat divadelníky, jak mají dělat divadlo. Když je chválíte, tetelí se, ale beztak si o vás myslí, že jste idiot. Když je kritizujete, jsou našťvaní a idiot jste stejně. Vlastně si nevyberete. Jenom v tom druhém případě k tomu ještě přibývají nějaké ty bonusy, jako zamindrákovaný neúspěšný umělec, psychicky narušený jedinec, kariérista, který se už už chystá je v jejich velkolepých divadelních funkcích nahradit, chudák apod. Jsem hodnotitel pro profesionálního diváka, který je mi ovšem taky svým způsobem ukradený. Ten navíc může k mé kritice zaujímat různá stanoviska. Může se klidně rozhodnout, že obzvlášť rád bude chodit na představení, na která nějaký Sikora, beztak levičák, neomarxista nebo fašistický komunista, bloudek nebo ministr kultury v budoucí komunistické vládě (bože, kolik já už si za života získal akademických titulů), naplivo. Ona ta

vyhrocenost některých mých kritik beztak působí dvojace. Kromě toho sdělení, že je představení otřesné (jen někdy naopak), je tam vždycky latentně obsaženo, že v divadle opravdu o něco jde, když to někoho přiměje napsat něco hodně jedovatého. Podle mě je to sice mylný dojem, protože v českém divadle většinou nejde o nic, tedy kromě udržení provozu v provozu, ale aspoň to není tak ploché. Ale tak doopravdy je mi kritika lhostejná a píšu ji nerad. Je to prostě práce. Rád ji píšu snad jen v případě, že je opravdu na co. Ale to se děje opravdu málo. Šeď českého divadla je dost ubíjející. Obzvláště pro kritika. Není divu, že je jich spousta tak vyhořelých. A platí to i pro divadelníky. Dokonce pro mé vrstevníky. A dokonce i pro řadu mladších, než jsem já.

Scénické čtení hry Smrt talentovaného vepře v Berlíně v listopadu, rozhlasové uvedení hry Největší básník v prosinci a zbrusu nová hra Zpověď masochisty ve Studiu Švandova divadla v lednu. To zní jako velký návrat do role dramatika. Jde o náhodu nebo je to plánovaná akce?

Podle mě je to náhoda. Zas přijde určitě doba, kdy si jako dramatik neškrtnu. Chystám sice ještě další projekt, bude mezinárodní, účastní se ho soubory z Německa, Polska a od nás a pokusíme se nějak pojednat téma globálního oteplování a jeho dopady na třetí svět. A ještě konečně napíšu hru přímo pro rozhlas. Už žádné předělávky divadelních her. Pak ovšem nadlouho zase nic. Ale kdo ví, třeba jsem začal být jako dramatik populární, až když jsem začal své jedovaté sliny plivat na stránky Lidových novin. Toho už si někdo všimnout musel. Sám jsem byl až překvapený, co takové Lidovky umí. Píšu totiž takhle o divadle už léta. Jen si asi všichni říkali, že jsem jenom nějaký neškodný blázen, který nemá na to, aby psal jinak než do Literárek nebo podobných „marginálních plátků“. Anebo jde třeba jen o strategii. Radši mě začnou hrát, čímž se

mě zbaví jako kritika. Ale ani jedna z těch činností není bůh ví jak honoreovaná, takže budu asi i nadále obojí. A i nadále budu snižovat pravděpodobnost uvádění mých her svými kritikami.

Proč vlastně vznikla ta šestiletá odmlka? Řekl sis snad, že nemá smysl psát? Nebo došla inspirace?

Určitá krize motivace tam asi byla. Taky proč psát, když to divadla nehrají. A podle mě vůbec ne z důvodů, které by souvisely s kvalitou těch textů. Co já už viděl na jevišti kravin prokazatelně horších než mé vlastní texty. Nešlo totiž o nic jiného než o tichou ideologicky motivovanou cenzuru. Takový obyčejný český ustrašený konformismus provázený autocenzurou, která sama sebe považuje za zodpovědný přístup k životu, kontinuálně přežívající ještě z komunistické normalizace a patrný zejména u mých vrstevníků a u generací, které si o sobě rády myslí, že komunismus porazily. Zcela mylně. Mají ho totiž v sobě zažraný tak hluboko, až je to k smíchu. A nutno říct, že ten kapitalismus se jim taky nějak vymknul.

Na nějakou dobu jsem ale přestal psát spíš jenom větší kusy. Nebyl na to ani čas, ani důvod. Psal jsem jenom na zakázku a pro radost kratší věci. Jako třeba Smrt talentovaného vepře pro Jaroslava Tučka, nebo Zevrubný atlas hub inspirovaný prokurátorkou Polednovou pro mladou režisérku Sašu Bauerovou do Šumperka. A pak třeba taky minutové hry pro A2 a občas nějaký ten díl Největšího Básníka. Ale pro větší hry nebyl důvod. Taky proč to ze sebe pořád chrlit jako grafoman. Někdy se musí taky jenom čerpat. Zkušenosti, náměty, energie. A pak to buď přijde a bude se psát, nebo ne a prd se stane. Nejde o frekvenci produkce. Jak si myslí manažeři a jiní idioti. Jde o intenzitu. O hloubku. O to, mít z čeho brát. Tenhle svět člověka pořád jenom někam žene a vymačkává ho jako houbu. A když ho vymačká, zahodí ho do popelnice. Tohle nemám

zapotřebí. Člověk potřebuje i lenošit, poflakovat se a nechat si hlavou honit myšlenky. Mít čas vyhrazený neprodukování. Jinak se stane hovadem. Těhle společnosti ale nejde o nic jiného než nadělat z lidí workoholická nemyslicí hovada.

Stejně tak jako na úlohu kritika, zeptám se tě také, jaká je podle tebe role dramatika v současné společnosti?

Tak to tedy opravdu nevím. Mně se sousloví „role dramatika“ jeví jako docela komické. Ale mohlo být jeho úkolem věci kolem sebe dramaticky vyhocovat, ať už svými hrami nebo svým jednáním. Mě samotného občas baví inscenovat si okolní realitu. No, možná to byl taky důvod, proč jsem nepsal. Protože situace, které se dají vyvolat nebo pozorovat, anebo obojí, v realitě jsou zajímavější. A autentičtější. Ale pravda je, že mi za to nikdo nedá ani korunu.

Role dramatika se prostě překrývá s rolí umění. Jeho úkolem je konfrontovat se se společností. Ukazovat jí jaká doopravdy je. Nově, překvapivě a provokativně pojmenovávat realitu, nebo jak s oblibou říkám, kopat debily do řiti. Tak taková je role dramatika. A umělce.

Tvou hru Smrt talentovaného vepře ve formě scénického čtení v Berlíně nastudoval famózní německý herec Stefan Kaminski. Jaké to bylo?

Je nezpochybnitelná pravda, že Kaminski je famózní. Zíral jsem na něj jako tele na vrata. Celý můj text měl popsaný poznámkami, označoval si přízvuky, důrazy, psal nápady. A omlouval se, že to jenom přečte, že to nebude moc hrát, a pak to přečetl takovým způsobem, jak tady spousta herců není schopna své role zahrát ani v rámci regulérní inscenace na jevišti. Sám si to samozřejmě i režíroval. Je to naprostý perfekcionista. A přitom velmi milý a skromný člověk. Svým typem hravosti trochu připomíná Petra Nikla. A má rád Prahu. Čemuž se mi jen těžko věřilo, pro-

tože Berlín proti hektické a agresivní stověžaté kurvičce působí jako oáza klidu. Nedávno jsem se dokonce dozvěděl, že se tady chce oženit. Už by ho taky měli konečně pozvat na festival německého divadla. Ať to není tak kožené. Třeba s Wágnerovými Nibelungy, které dělá na jevišti jako rozhlasovou inscenaci jednoho herce a jmenuje se to třeba Kaminski on Air: Die Valküre.

Hra nebo snad dokonce sága Největší Básník vznikala na etapy. Psal jsi první díl s vidinou pointy na konci toho sedmého?

Asi bych to neměl říkat, ale ta pointa na konci, Pohřeb Největšího Básníka, vznikla jako úplně první. Jako taková zlomyslná legrárka. Dneska to není seřazené podle chronologie vzniku. Psal jsem to dost na přeskáčku. Jako sérii fragmentů. A vůbec to ještě není u konce. Ještě mám v plánu minimálně jednu část o tom, jak Básník působí v reklamní agentuře a šéf ho nutí, aby si nechal odoperovat polovinu mozku a byl schopen konečně uvažovat jako běžný konzument propagovaného zboží. Ale když jsem to tady takhle prozradil, tak to snad už ani nenapišu.

Hra Zpověď masochisty vznikala v rámci rezidenčního programu projektu Centrum současné dramatiky v poměrně šibeničním termínu. Jak se ti pracovalo pod takovým tlakem?

Pod tlakem pracuji běžně. Možná už ani nejsem schopen pracovat jinak. Kdo ví. Někdo mi nedávno dokonce říkal, že je to taková česká národní specialita. Práce pod tlakem. Ale snažím si to nějak zvlášť nepřipouštět. Vždycky si říkám: „Ty jo, to je tlak. Ale hlavně klídek, klídek. Jak se dostaneš do stresu nenapišeš ani čárku.“ Takže se mi pracovalo dobře. I když za ten tlak spíš mohly jiné pracovní povinnosti, kvůli kterým jsem se psaní hry nemohl věnovat kontinuálně. A tak jsem psal v takových dvoutýdenních odskocích. Většinou o víkendech.

Inscenace hry byla zařazena do projektu Švandova divadla Hyde Park, který má ve svém podtitulu „na vlastní nebezpečí“ a je zaměřený na politicky nekorektní témata. To musela být tzv. voda na tvůj mlejn, ne?

To ano. Myslím, že jsem si to docela užil. Asi to přišlo v pravý čas. Zjistil jsem, že už toho mám v sobě opravdu dost, co chce vtrhnout na papír v podobě divadelní hry. Všechna ta duševní žumpa, bezohlednost, cynismus a tupost, které touto zemí, často maskované za ideje nebo idiotské floskule, jež zvládne odříkat kdejaká cvičená opice, prostupují odshora až dolů. A tak to na něj vtrhlo. Na ten papír.

Hlavní postava hry Zpověď masochisty po celou dobu proti něčemu protestuje. Proti čemu protestuje Roman Sikora?

Protestuje proti hovadství. Zejména tomu ideologickému. Proti idiocii lidí, pro něž je normální, když v zimě mrznou na ulicích lidé a chudoba je odpuzující stigma a nikoli vina společnosti, tedy nás všech. Aniž by si tito idioti položili otázku, jestli náhodou i se svou ochotou opakovat fráze, které jim někdo, ani neví kdo, našrouboval do hlavy, neskončí za chvíli taky na ulici. Protože k tomu opravdu stačí mřít, než si jsou ochotni připustit. Tak proti tomu protestují. Proti pitomosti, proti nenažranosti, proti ideologickým žvástům a proti kapitalismu v podobě, v jaké ji tady máme dneska a která už začíná být srovnatelná s tím nenáviděným tzv. komunismem. On ten bující antikomunismus zaměřený proti celé levici vlastně vypovídá, že iluze o kapitalismu a jeho kladech, které tady značná část společnosti už dvacet let vyznává, se dostávají do neřešitelné krize. A proto zbývá už jenom hysterie. No není to absurdní, když se za hlavní příčiny státního dluhu považují tzv. nepřizpůsobiví občané, zneužívači sociálních dávek, narkomani a lenoši? Jako kdyby tady v neznámých chřtánech každoročně nemizely desítky miliard. Jako

kdyby tady v devadesátých letech za vydatného přičinění Velkého hradního Klauna nezmizel celý státní rozpočet, což on dneska, věren svému klaunství (ale je ještě mnoho krásnějších slov začínajících na K., která by přesněji ozřejmila míru jeho génia) vydává za svůj úspěch. Jako kdyby dneska někomu pracovitost zajišťovala, že časem na ulici neskončí taky. Kapitalismus totiž sociální vyloučení generuje zcela samovolně. A přirozeně. Spoustu z nás totiž vůbec nepotřebuje. Jde jen o diskurs mocenské elity, která ho vnucuje poddaným prostáčkům v rámci kobercového gumování mozků. Třeba skrze naprostou většinu médií, jež elita ovládá. A dokonce jí jsou za to ti prostáčci vděční. A nechají si to líbit. Za přísliby laciného pozlátka. Za mediální továrnu na kýčovitě iluze, které jim nahrazují autenticky prožitý život. A někteří z nich se dokonce považují za intelektuály. Dokonce za duchovní elitu. K smíchu.

ROMAN SIKORA (*3. července 1970, Třinec), současný český dramatik a novinář, absolvoval na Divadelní fakultě JAMU obor činoherní dramaturgie v ateliéru prof. Bořivoje Srby. V současné době žije v Praze, kde pracuje jako redaktor Deníku Referendum. Jako divadelní kritik dále spolupracuje s Lidovými novinami, Českým rozhlasem 3 Vltava a časopisem Svět a divadlo. Za hru *Smetení Antigony* obdržel roku 1997 2. cenu v dramatické soutěži Ceny Alfréda Radoka. Hru *Zpověď masochisty* napsal v rámci rezidenčního programu projektu Centrum současné dramatiky. Synopse nejnovějších her Romana Sikory naleznete v rubrice Nabízíme české hry.

| nabízíme |

ČESKÉ HRY

TRHÁK – hry, které doporučujeme zvláštní pozorností, jsou totiž buď horkými novinkami nebo již zaznamenaly velké úspěchy na světových scénách.

KOMEDIE – hry, které je možno zařadit do žánru komedie.

HRÝ SE ZPĚVY, MUZIKÁLY – hry jednak hudebně dramatického žánru, nebo ty, které alespoň částečně obsahují zpěvy či tance.

HRÝ DOSTUPNÉ V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ – hry, které máme k dispozici v elektronické podobě, a můžeme Vám je proto obratem poslat e-mailem.

KOMORNÍ HRY – hry s malým obsazením, maximálně do čtyř postav.

HRÝ VHODNÉ PRO AMATÉRY – hry vhodné pro profesionální soubory, ale zároveň dostupné i pro amatérská divadla.

HRÝ VHODNÉ PRO DĚTI A MLÁDEŽ, POHÁDKY – hry vhodné jednak pro dětské diváky, ale také pro mladé inscenátory, studentská, dětská divadla apod.

LOUTKOVÉ HRY – hry čistě loutkové, nebo i takové, ve kterých spolu s loutkami vystupují i živí herci.

Pro usnadnění orientace v synopsích námi zastupovaných her připojujeme ke každé z nich grafické značky, které přiblíží charakter hry, žánr, obsazení atd.

Eva Maliti-Fraňová

ZUZANA A STARCI PAPARAZZI

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 žena

Herečka Zuzana, v minulosti slavná a obdivovaná hvězda, žije dnes zabarikádovaná ve svém bytě. Na začátku hry ji vidíme v intimní situaci, Zuzana se totiž zrovna koupe ve vaně. Z monologu herečky je zřejmé, že svůj profesionální vrchol má už za sebou a dávno ztratila i mladost a krásu. Reálně se ale nedokáže vyrovnat s běžícím časem a jeho následky. Naopak, jakoby se pro ni čas zastavil. Nechce si uvědomit, že dnes si nikdo nevzpomene na její dřívější velkolepé úspěchy a v novinách se dávno přestalo psát o jejích výkonech v superlativech, ani bulvární média o její soukromí neprojevují zájem. Zuzana si chce za každou cenu zachovat svoje iluze a vymýšlí si, že všude, kam se pohne, i v koupelně ji pronásledují věčně číhající starci-paparazzi, fantómové jejích představ... Zuzana žije na pokraji šílenství, skrývá se před blesky jejích fotoaparátů a hledáčky kamer. Neustále vzpomíná na vrcholné okamžiky své slávy, na krásné chvíle s milovaným režisérem, který z ní udělal hvězdu a vynesl ji na piedestal. V jejích vzpomínkách se fikce míchá s realitou. Obraz režiséra se zjeví v bytě depimované herečky, která ho ve svých představách z pomsty, že ji opustil, utopí ve vlastní vaně. V této lehce absurdní situaci se Zuzana pokouší před zaslouženým trestem uniknout z bunkru, který si vytvořila ve vlastní hlavě a s mrtvým milencem si zatancuje poslední tanec.

Autorka si v monodramatu pohrává se známým biblickým motivem Zuzana a starci, mnohokrát zpracovaným především ve výtvarném umění, přičemž svérázně navazuje na tradice groteskní dramatiky evropské moderny a avantgardy.

Text ve slovenštině v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Miroslav Oupic SETKÁNÍ PO LETECH

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Patrik, který má pár roků do čtyřicítky, je introvert. Po smrti svých rodičů žije sám v malém rozpadajícím se rodinném domku. Nosí brýle, rozčuchaný účes a nemoderní oblečení. Nemá žádné kamarády ani přítelkyni a pracuje z domova jako programátor.

Jednoho dne se po dlouhé době náhodou setká ve městě se svým spolužákem Martinem, který hned navrhne, že to spolu musí oslavit. Patrik se snaží ze schůzky vymluvit, protože zaprvé zrovna nemá čas a za druhé se stejně poslední dobou s nikým nestýká. Martin ale o tom nechce ani slyšet, proto se spolu domluví, že ke konci týdne přijede Martin k Patrikovi domů. Martin, který je nyní bohatý majitel prosperující firmy, skutečně v pátek v podvečer přijede a oba vzpomínají na svá studentská léta. V noci se však stane něco, co navždy ovlivní jejich životy.

Strhující příběh o jednom setkání bývalých spolužáků obsahuje nečekané situace, plno napětí, dějové zvraty a překvapivé rozuzlení.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Vlastimil Peška RYCHLÉ ŠÍPY Z OLTECU

Žánr: hudební komedie

Obsazení: 8 mužů, 8 žen (je možné obsadit i více herců a hereček)

Co znamená, či kde se nachází Oltec? Je to slangové označení brněnské městské části Staré Brno. Oltec je běžně používaným termínem brněnského „hantecu“, který se stal jednou z hlavních linií Peškova scénáře. Brněnský slang, chcete-li „hantec“, se řadí mezi filologické perly českého jazyka. Patří neodmyslitelně ke kořenům brněnského patriotismu, který se dědí z generace na generaci. Výrazným prvkem je odvěký mindrák brněnské „skvadry“, která nemůže stále zapomenout, že byla ve středověku centrem evropské vzdělanosti a pokroku Velká Morava.

„Kam se na nás hrabali Cajzli?!“ Volně přeloženo: „Co v té době znamenali Pražáci?!“ Půvabné, místy i drsné slovní hříčky brněnského slangu a především pevná víra v to, že slavné Rychlé šípy pocházejí z brněnského Oltecu a ne z Prahy, dokresluje veseloherní linku Peškovy komedie, která si nenásilnou formou „utahuje“ ze zmíněného brněnského patriotismu.

Další dějová linie, která se táhne celou komedií jako pověstná červená nit, je víra v plně aktivní stáří, chcete-li třetí věk. Prostě řečeno, hlavním hrdinům a jejich soukmenovcům je již více jak sedmdesát, ale stále jsou ochotni aktivně bojovat za spravedlnost a svoji čest. Vše s mírou vkusné nadsázky a s mnoha melodickými písněmi z dílny Vlastimila Pešky. V komedii je také citována proslulá píseň Josefa Kainara Hvězdy nad Brnem.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Notový materiál může zprostředkovat DILIA.

Roman Sikora
NEJVĚTŠÍ BÁSNÍK

Obsazení: 2 muži a řada epizodních postav

Téma se točí kolem údělu největších, průměrných, nejmenších a naprosto netalentovaných umělců, kterými se to na světě jenom hemží a kteří jsou tolik vděční, když jim někdo hodí kost. Triptych se skládá z „dramatických nesmyslů“ s ilustrativními názvy (Rád by vstoupil Největší Básník do světa skvělých funkcí uměleckých, Největší básník si potřeše rukou s ďáblem, protože jediné, co zbylo, je peklo, Večer umělců, Největší básník si naděluje, Největší básník přebírá cenu za celoživotní přínos umění, Největší básník přichází navštívit školu, v níž se stal básníkem, Pohřeb Největšího básníka) a bere si na mušku absurdní kožené formality, které jsou nedílnou součástí instituce nazývající se „oficiální umění“. Žhavě aktuální kratičké „dramolety“ jsou založeny na různých jazykových deformacích, výrazných pointách a ostrých tematických střizích. V neposlední řadě je lze chápat i jako úsměvný komentář autorovy vlastní zkušenosti, kdy ho české divadlo vzalo na vědomí teprve oklikou přes „úspěch“ v zahraničí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Roman Sikora
SMRT TALENTOVANÉHO VEPŘE

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 muž

Smrt talentovaného vepře je příběhem prasete, které chtělo být člověkem. Myslelo si, že na to má mnohem větší právo než prasata, která nedisponují jakýmkoli talentem. Protože toto prase disponovalo talentem. Toto prase umělo zpívat. Dokonce v sobě objevilo nadání herecké.

Dokonce se naučilo i číst. Tedy alespoň si myslelo, že to všechno umí. A možná si to mysleli i řezníci, kteří je za umělecký výkon vypustili z uličky, jíž si to jako ostatní prasata maširovalo na smrt a další zpracování, a umožnili mu, pro jeho talent, pro jeho umění, umění s velkým U dožít se patnácti let.

Jenže čas oponou i trhem trhnul a jatka se zavírají. A co s nadbytečným přestárým prasetem? Tak aspoň do konzervy, na paštiku. Anebo co takhle útulný prasečí hrobeček na dvorku uzavřených jatek? Hrobeček důstojný velkého prasečího génia. Ale předtím, ještě předtím je zapotřebí zrekapitulovat si celý život. A byl to věru krásný život. Je zkrátka o čem povídat.

Existenciální monodrama s podtitulem Portrét umělce jako starého muže bylo přeloženo do němčiny a ve formě scénické skicy představeno famózním německým hercem Štefanem Kaminskim. K dispozici je také ve své rozhlasové verzi, která měla v Českém rozhlase premiéru v roce 2009.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Roman Sikora
ZPOVĚĎ MASOCHISTY

Obsazení: 3 muži, 1 žena (variabilní)

Hlavní hrdina, Pan M. je jedinec velmi komplikovaný. Zatímco ostatní touží po něčem tak efemérním a nerealizovatelném jako je spokojenost, štěstí, seberealizace, jemu něco takového nic neříká. Je připraven především trpět, ovšem nikoli jen bičováním či jinými typy trýznění partnerkou či přítelem, jde mu o utrpení v co nejširším slova smyslu a co nejsystematičtější. A teprve po posledních parlamentních volbách se mu naskytla perspektiva světa pravou slastí přímo přecpaného.

Nestojí o žádná lidská práva. V práci se cítí nejlépe, je-li šikanován nadřízenými a pobírá-li pokud možno co nejnižší plat za co nejvyšší výkon. Nestojí o to, aby se ho někdo zastával. Plně podporuje úsilí vládní koalice omezit práva zaměstnanců a převést co největší množství veřejných služeb do privátního sektoru. Když přechodně pobírá sociální dávky, volá po jejich zrušení. Když pracuje, volá po prodloužení pracovní doby a snížení své mzdy. Když volí, volá po omezení volebního práva, pro takové jako je on: flákače a málo úspěšné.

Je to zkrátka hoch, co touží po výprasku. A konečně nadešla jeho doba. Pravou rukou volí s bezmeznou chutí. A jeho život neskončí dobře. Když po ohromném úsilí pokoří houževnatého Čiřana na Olympiádě lidských zdrojů, je zahrnut poctami a Miroslav Kalousek ho vítá v klubu. Ale tohle přeci Pan M. nechtěl!

Text hry vznikl v rámci rezidentního programu projektu Centrum současné dramatiky pro Divadlo Letí a Švandovo divadlo.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Anna Sobotková **HŘBITOVNÍ AKTOVKY**

Obsazení: 4 muži, 2 ženy a další mrtvolý

Divadelní hra mladé autorky Anny Sobotkové je tvořena šesti aktovkami, které se odehrávají na Olšanském hřbitově. Autorka se zde snaží humornistickým způsobem zodpovědět otázku „Kam odcházejí lidé po smrti?“ Aktovky jsou řazeny chronologicky. Zažijeme zde Dušičky i Štědrý den. Všemi aktovkami prochází postava hrobníka, který se toulá po hřbitově a je tu jediný živý. I když na sebe aktovky navazují volně, dospějí k závěrečné pointě: hrobník, který propojoval jednotlivé scénky, nakonec umře a zjistí, že být mrtvý je mnohem lepší než být živý, protože

teprve velké společenství mrtvých ho vysvobodilo z celoživotní samoty. Humor je hlavním tématem Hřbitovních aktovek, které jsou díky tomu divácky i herecky vděčným divadelním tvarem.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Pavel Trtílek, Jan Krupa **MODELKY**

Obsazení: 6 mužů, 9 žen (možnost zdvojování rolí)

Příběhy tří dívek nás zavádějí do světa modelingu netypicky prostřednictvím jeho obětí – dívek neúspěšně toužících po kariéře topmodelky. Jejich osudy jsou nahlíženy v kontrastu s bizarním světem topmodelky Emy Polepilové. Do toho vstupují další, často výstřední až vyšínuté postavy z modelingové agentury, televizního světa či samotných rodin protagonistek.

Klipovitě řazené, vesměs krátké scény udržují rytmus hry, jejíž tempo v závěru graduje, načež se rozplyne a zůstane jen tíseň, jako by ustrnul běh času a my se dostali do roviny mytického bezčasí. Na přehlídkovém molu se objevuje poslední ze zoufalých dívčích postav této „novodobé tragédie“ – zbědovaná Persefona, kterou unesl do říše stínů temný vládce antického podsvětí Hádés, aby se proti své vůli stala jeho ženou. Její katarzní monolog završuje hru, jejíž struktura je prostřednictvím střídání jednotlivých scén utvářena liniemi, které by bylo možno nazvat „běžný život“, „televizní studio“ a „mytologické vyústění“. Z jeviště vede středem hlediště přehlídkové molo, které je využito nejen při obou módních přehlídkách, ale mění se i v hrací prostor při některých scénách. Nezanedbatelným prvkem je jemná jazyková stylizace, s níž se důsledně pracuje v průběhu celé hry.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Pavel Trtílek, Jan Krupa

MŮJ KRÁSNÝ SVĚT

Obsazení: 1 muž, 3 ženy

Hra nahlíží dnešní zvrácený svět očima nejstarší generace – tří důchodkyň, z nichž jedna, Vilma, pozvala své přítelkyně na návštěvu, jejímž účelem je ve skutečnosti touha pochubit se nepřeberným množstvím „krásných“ věcí, které si objednala z katalogů různých zásilkových společností. Převážně zdravotní komplikace však znemožnily většině pozvaných zúčastnit se návštěvy, takže přichází pouze Bělka a Zdeňka. Zdraví přitom zůstává nejfrekventovanějším námětem konverzace těchto soudobých Tří sester. A zatímco Vilma přináší stále další a další bizarní a nepotřebné předměty, nezapomíná ani na pohoštění v podobě nevábných tyčinek a 18 let starého nálevu ze zavařených merunek.

Vilminy exhibice nabírají stále absurdnější rozměry a v návštěvnicích začnou vyvolávat netušenou agresivitu, kterou ventilují utajovaným ničením přinesených předmětů. V závěru přichází postava Exekutora, který ve Vilmině bytě zabaví vše kromě předmětů objednaných u zásilkových firem. Její společnice odcházejí, Vilma zůstává ve svém krásném světě sama.

Jazyková rovina přitom důsledně pracuje s komunikačními specifiky typickými pro nejstarší generaci, přičemž autoři četné repliky zaznamenali v brněnských kavárnách odposlechem přímo od dam důchodového věku – a následně je zakomponovali do textu hry, čímž vytvořili pozoruhodný útvar, který se v důsledku žánrově obohacuje o dokumentární prvky.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Pavel Trtílek, Jan Krupa

O KRÁLI, KTERÝ PROMĚNIL SVOJI DČERU VE ZLATO

Žánr: pohádka

Obsazení: 7 mužů, 3 ženy

Původní pohádka neotřele nahlížející na žánr pohádky klasické.

Král Věromír I. hledá svého nástupce, jenž se má stát ženichem jeho dcery, princezny Dobrunky. Tato zvěst se donese až k sobeckému trpaslíkovi Svojanu Hrabivcovi, který se rozhodne získat ani ne tak princeznu, jako spíš zlato z královské pokladnice. Za pomoci mága Arsenia, jenž mu ochotně pomáhá za vytěžené magické nerosty, uhrane Hrabivec pomocí Čarovné knihy krále, který zcela podlehně jeho vlivu, a z království se tak stává říše temna.

Předtím však do království dorazili tři princové – soutěživý a ješitný Vítěz, který potřebuje být ve všem nejlepší, požívačný Slaviš, jenž má zálibu v četných oslavách, a Rodolf, představující archetyp kladného hrdiny, v němž najde princezna zalíbení.

Zatímco království propadlo temnému kouzlu a Vítěz se Slavišem chystají intriky, jak se zbavit Rodolfa, Svojan Hrabivec přesvědčí krále, ať nechá Dobrunku proměnit v kus zlata, načež si ji odnese do štol. Vítěz se Slavišem prchají a Vědma, která se průběžně míhá dějem jakožto bývalá chůva Dobrunky, poradí Rodolfovi, jak princeznu hledat. Rodolf dorazí do věže Arsenia, kde je zlomena moc Čarovné knihy. Živly mu pak pomohou přijít až ke skále, kde uvězněnou Dobrunku osvobodí, a Hrabivec prchá do jiného království, aby tam páchal další škody. Postava královského Vyvolávače přitom s odstupem pozorovatele komentuje průběžně děj.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Pavel Trtílek**PĚT SET MILIONŮ ČÍŇANŮ MÍŘÍ NA ZÁPAD HLEDAT SI NEVĚSTY***Obsazení: neurčené množství postav*

Demograficko-politicky aktuální metafora o tom, jaké následky může mít čínská politika jednoho dítěte, tedy co se může stát, až se pět set milionů mladých Číňanů vydá na Západ hledat si nevěsty.

Hra je vystavěna jako velkolepý epický spektakl, v jehož úvodu Čínský drak ohně přelétá nad Velkou čínskou zdí, přičemž popisuje svou mytologickou roli v dějinách Číny a představuje Čínu současnou. Při každém přeletu spálí na Velké čínské zdi deset tisíc turistů.

Po tomto podivném úkazu se na scéně objeví evropský televizní reportér, který se marně snaží záhadu sežehnutých turistů vysvětlit. To už se do popředí dere nová, záhadná síla označovaná jako Pět set milionů Číňanů, kteří mluví jako jeden muž a rozhodnou se vyrazit vpřed za svým cílem. Nevěsty chtějí západní, ale jejich kvality mají být čínské („Já chci mít nevěstu/ s černým drdolem/ zdobenou čínskými jehlicemi“ apod.).

Než se dají na pochod kolem vysychajícího Aralského jezera, ke slovu se dostane Terakotová armáda a Socha Mao Ce-tunga v nadživotní velikosti. Od nich se dovídáme další paradoxní příběhy Číny, vyličené s černým humorem, vyprávějící o historii chudé země, která nikdy nemusela šetřit lidskými životy. Pět set milionů Číňanů překoná Rusko, jehož nevěsty odmítne, a s Moskvou uzavře mír. Ačkoli se západní státy i USA snaží vojensky bránit, Pět set milionů Číňanů je nezranitelných, pobere nevěsty a odvede si je do Číny, aby jim rodily syny, spaly na hrubé rohoži a pilně pracovaly. Poslední slova jsou dostatečně výmluvná: „Míříme domů/ kde kvetou lekníny/ v každěm

kaluži/ kde se bourá a staví/ kde se staré mění za nové/ kde všechny čeká/ veliká/ nevídaná/ zářivá/ budoucnost.“

Hra se umístila v soutěži Lago Gerundo jako 2. nejlepší evropská hra roku 2010.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Pavel Trtílek**POSLEDNÍ VEČEŘE***Obsazení: 8 žen*

Poněkud černá groteska odehrávající se v hale domu staré a nemohoucí Vojenové, která je odkázána na svou služebnou Beátu, jež je trpělivým terčem jejich neustálých sarkasmů. Beáta chystá večeři, kterou Vojenová pořádá každoročně pro šestici osamělých žen při příležitosti výročí tragické nehody, kdy padající lešení usmrtilo jejich manžely. Tyto bizarní postavky označované v textu jako 1. – 6. dáma žijí každá ve svém pitoreskním světě, který s realitou propojují de facto jen nákupní střediska, pokleslá média a prapodivné recepty na osobní štěstí.

Zatímco Vojenová se svou služebnou opouští dům z důvodu alergické reakce na parfém jedné z dam, její podivínské a heroicky nihilistické chování spolu s náhlou smrtí kočky jedné z šesti dam vzbudí v ženách tragické podezření, že byly večeří otráveny. Jsou však zamčeny v prázdném domě, takže jedna druhou přimějí ke groteskním zpovědím před očekávaným skolem. Návratem Vojenové se vše vysvětlí, dámy se vrátí do svých světů a obřadně se s Vojenovou rozloučí. Vzápětí odchází – možná navždy – i Beáta. Vojenová osamí s vědomím, že na blízku je její skole. „Myšlení uvěz-

něné v tomto těle, v té staré překážející, zbytečné schránce. Rezavá konzerva. Dávno pozbyla smysl.“

Hra získala v soutěži o Cenu Alfréda Radoka za rok 2003 druhé místo.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PAVEL TRTÍLEK (1977), dramatik, básník, překladatel. Vystudoval Divadelní fakultu JAMU (postgraduálně obor dramaturgie a autorská tvorba), kde nyní působí jako pedagog. Dosavadní autorská činnost zahrnuje přes patnáct celovečerních divadelních her a další hry kratšího rozsahu. Většina z nich byla uvedena na českých jevištích. Jeho hry *Špína*; *Poslední večeře*; *Můj krásný svět*; *Modelky a Večer umělců* se dostaly do finále dramatické soutěže Ceny Alfréda Radoka, přičemž hra *Poslední večeře* získala 2. cenu. Rozhlasovou hru *Ave Maria* nahrál Český rozhlas Brno. V posledních letech tvoří i v autorském tandemu s Janem Krupou, se kterým se věnují také překladům z francouzštiny (Ionesco, Tardieu, Beckett, Pinget, Dubillard). V roce 2011 dokončil svůj první román nazvaný příznačně: *Poslední kniha*. Pro kulturní periodika píše divadelní recenze. Některé jeho hry jsou přeloženy do cizích jazyků (němčina, slovenština, španělština, maďarština, ruština).

Divadelní hry:

Bludice (1998)

Kristýnka (1998)

Kadeře, peřeje, kolotoče (1998)

Špína (1999)

Romeo, Julie, smog a hluk! (1999)

Strašlivá pravda vo babičke naší paní Božky Němcový (2000)

Višňový smrad (2000)

Čingischán (2002)

Zabiju tě sekerou! (2003)

Sedmero krkavců (2003)

Poslední večeře (2003)

Átreovci (2004)

Můj krásný svět (2005, spoluautor Jan Krupa)

Pět set milionů Číňanů míří na západ hledat si nevěsty (2005)

Největší básník jede stanovat s nejmenším básníkem (2006)

Sestřičky (2006)

Modelky (2007, spoluautor Jan Krupa)

O králi, který proměnil svoji dceru ve zlato (2008, spoluautor Jan Krupa)

Lékařská záhada nosu Federica da Montefeltra, vévody z Urbina (2009)

Překlady divadelních her:

Das letzte Abandmahl (do němčiny přeložila Martina Kampichler)

Romeo, Julia, Smog und Lärm! (do němčiny přeložila Martina Kampichler)

Romeo, Julieta, humo y ruido (do španělštiny přeložili Marek Mojžíšek

a Gabriel Iglesias Menchén)

Posledná večera (do slovenštiny přeložila Ilona Baráth)

Vyšňevyj smrad (do ruštiny přeložil Jakub Kostelník)

Fünf Hundert Millionen Chinesen begeben sich auf der Suche

nach einer Braut Richtung Westen (do němčiny přeložila Viktoria

Harrucksteiner)

JAN KRUPA (1984), dramatik a překladatel z francouzštiny. V roce 2009 dokončil bakalářské studium oboru francouzský jazyk a literatura na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. V současnosti studuje divadelní dramaturgii na Divadelní fakultě JAMU. Ve své bakalářské práci se věnoval analýze a překladu hry Architruc (přel. Král a Baga) francouzského spisovatele Roberta Pingeta. Dlouhodobě spolupracuje na překladech a divadelních hrách s Pavlem Trtílkem.

Divadelní hry:

Můj krásný svět (2005, spolupráce s Pavlem Trtílkem)

Modelky (2007, spolupráce s Pavlem Trtílkem)

O králi, který proměnil svoji dceru ve zlato (2008, spolupráce s Pavlem Trtílkem)

Překlady divadelních her:

Pavlinin skeč (2005, orig.: Le sketch de Paulette, Roland Dubillard, spoluautor Pavel Trtílek)

Symfonická rozmluva (2006, orig.: Conversation-sinfonietta, Jean Tardieu, spoluautor Pavel Trtílek)

Tklivá píseň (2007, orig.: La Manivelle, Robert Pinget, spoluautor Pavel Trtílek)

Král a Baga (2009, orig.: Architruc, Robert Pinget)

| nabízíme |

ZAHRANIČNÍ HRY – PŘELOŽENÉ

Eric Assous

ÚDRŽBÁŘ (LE TECHNICIEN, 2010)

Francie

Překlad: Alexander Jerie

Obsazení: 5 mužů, 3 ženy

Žánr: komedie

Séverine Chapuis opustil manžel Jean Pierre před dvaceti lety. Opuštěná a na mizině si Séverine založila vlastní vydavatelství, které teď prosperuje. Jednoho dne se tento kdysi světácký ex-manžel objeví před jejími dveřmi, avšak už to není ten arogantní a cynický obchodník, ale zruinovaný muž bez střechy nad hlavou. Jean Pierre přišel, aby se omluvil, a jako nezaměstnaný se vlastně zeptal i na práci. Séverine se rozhodne dát mu šanci a nabídne mu místo údržbáře! Jean Pierre tak musí překonat svou hrdost, obléct si pracovní uniformu, vzít kartáč a kbelík a přijmout ponížení. Séverine s ním totiž zachází jako s onucí. Ale Jean Pierre není typ, který by se tak rychle poddal...

Hra měla premiéru v pařížském Théâtre Palais-Royal v září minulého roku a setkala se s velkým úspěchem, ostatně jako většina her Erica Assouse.

Text je v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Jean Barbier

DCERA PRACUJE V PAŘÍŽI (MA FILLE TRAVAILLE A PARIS, 2004)

Francie

Překlad: Jan Cimický

Obsazení: 3 muži, 4 ženy

Žánr: komedie

Výběrčí přímých daní z malého zapadlého městečka (la Ferté – Bernard) tvrdí, že jeho dcera pracuje v Paříži. Jednoho dne se rozhodne, že ji překvapí a navštíví. Domnívá se, že pracuje v pojišťovně. A právě tady ho čeká první šok. Jeho milovaná dcera se stala luxusní call-girl! A s tím se rozvine uragán různých peripetií, které bude muset přežít s filosofickým nadhledem. Tohle dobrodružství sympatického venkovana v Paříži nabízí dvě hodiny emocí a smíchu!

Divadelní hra dnes nejznámějšího autora konverzačních komedií ve Francii, pokračovatele tradice bulvárního divadla v linii Feydeau a Labiche, Jeana Barbiera.

Jeho komedie se hrají a mají obrovský úspěch, inscenoval je Jean Lefebvre, Darry Cowl a další. Tato poslední komedie se hraje od 15. září 2004 v divadle des Nouveautés v Paříži se Sophie Le Tellier, Jean-Francois Derecem a Virginii Pradal.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Sam Bobrick, Julie Stein

NESKUTEČNÉ ZÁŽITKY SHELDONA A PANÍ LEVINOVÉ (THE OUTRAGEOUS ADVENTURES OF SHELDON & MRS. LEVINE, 1997)

USA

Překlad: Alexander Jerie

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Žánr: komedie

„Milá matko. Rudé jsou růže, co rostou do nebe, dělá se mi nanic, když vzpomenu si na Tebe. Líbá Sheldon“, píše jednatřicetiletý syn své matce. Vtipná a dobře napsaná komedie autorského tandemu Sama Bobricka a Julie Steinové je tvořena sérií dopisů, které si mezi sebou vyměňují mladý básník a jeho panovačná matka.

Sheldon utekl od své matky a během své cesty, která nás zavede např. do Tibetu, Severní Dakoty či Arizony, se oba hrdinové snaží pocho-pit jejich komplikovaný vztah. Nakonec oba zjišťují, že k tomu, aby byli dokonale šťastni, nebudou od sebe nikdy dostatečně daleko.

Hra vychází z knižní předlohy Sheldon & Mrs. Levine, již se k dneš-nímu dni prodalo přes 50. 000 výtisků. Hra bude uvedena na Broadwayi na začátku roku 2011.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Carl Djerassi, Roald Hoffmann

KYSLÍK (2001)

USA

Překlad: Alexander Kasal

Obsazení: 3 muži, 3 ženy (každý hraje dvě role)

Žánr:

Děj hry se odehrává ve dvou časových rovinách – v naší bezprostřední současnosti (v roce 2001) a v retrospektivě v roce 1777. K výročí založení Nobelovy nadace uvažuje komise o udělení retro-Nobelovy ceny za vynikající vědecký počin v minulosti. Komise dojde k názoru, že takovým zásadním činem byl objev kyslíku. Členové komise podstoupí pátrání po historických okolnostech tohoto objevu. Všechny zjištěné okolnosti se pak objevují ve druhé časové a dějové rovině hry – v čase samotného objevu. Zde se setkáváme s třemi charakterově velice roz-dílnými objeviteli (Němcem, Angličanem a Francouzem). Jakkoli se

výzkumníci z roku 2001 snažili vnést do problematiky prvenství objevu kyslíku jasno, jednoznačné autorství nejsou s to potvrdit.

Přes tento paradox, paradox neúspěchu vědy, poukazují autoři na hlubší význam vědy v novodobé evropské kultuře.

Hra měla světovou premiéru v dubnu roku 2001 v San Diegu (Repertory Theatre) a evropskou premiéru v září roku 2001 ve Würzburgu (Mainfranken Theater). Doposud byla přeložena do 15 jazyků.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

CARL DJERASSI se narodil v roce 1923 ve Vídni, ale vzdělání dosáhl ve Spojených státech. Spisovatelem se stal, když ukončil své celoživotní povolání – vědu jako emeritní profesor chemie na Stanfordově universitě. Publikoval přes 1200 původních vědeckých prací a sedm monografií. Je jedním z málo amerických vědců, kteří získali národní medaili za vědu (v roce 1973 za první syntézu steroidu pro perorální antikoncepci, "Pilulku") i za technologii (v roce 1991 za nový přístup k insekticidům). Jako člen americké Národní vědecké akademie a americké Akademie pro umění a vědu, i jako člen moha zahraničních akademií obdržel profesor Djerassi 21 čestných doktorátů, vedle mnoha dalších uznání, jako je první Wolfova cena za chemii, první cena za průmyslové využití vědeckých výsledků od Národní akademie věd, Priestleyho medaile jako nejvyšší odměna od Americké chemické společnosti, Německý kříž za zásluhu (2003), Zlatá medaile Americké chemické společnosti (2004), Seronova cena za literaturu (Řím, 2005), Lichtenbergova medaile od Akademie věd (Göttingen, 2005) a Velký rakouský kříž za zásluhu (2008). Na jeho počest vydala v roce 2005 rakouská pošta pamětní známku.

ROALD HOFFMANN se narodil v roce 1937 v Zloczowu (dnešní Ukrajina). V současné době je profesorem literatury Cornellově universitě. Jako jeden z vynikajících amerických chemiků dostal Nobelovu cenu za chemii a stal se členem Národní akademie věd Spojených států, Americké akademie umění a věd, stejně jako členem mnoha zahraničních akademií. Profesoru Hoffmannovi bylo uděleno 26 čestných doktorátů spolu s mnoha dalšími poctami, jako je např. Národní cena za chemii. Je jedním z vědců, který od Americké chemické společnosti obdržel nejvyšší vyznamenání za tři vědní obory: za organickou chemii, anorganickou chemii a za chemickou fyziku.

Laura Forti

NEMA PROBLEMA

Itálie

Překlad: Irena Novotná

Obsazení: 2 muži

Žánr: dramatický monolog s hudebním doprovodem

Média informují o doutnajícímu konfliktu v Jugoslávii. Třidvacetiletý hrdina hry Laury Forti je napůl Chorvat a v Záhřebu má prarodiče. Vypravuje se za nimi s fotoaparátem na krku a s myšlenkou, že se proslaví jako reportér Frank Capa. Na místě je dosud bezstarostný mladík konfrontován se zážitky a pocity, na něž není připraven. Realita se nepodobá záběrům z televize. Na vlastní oči vidí válku, vidí, co umí válka, jak rozbije vztahy, životy. Otevírají se staré rány, lidé ze mění ze dne na den, z přátel jsou nepřátelé.

Tok hrdinova vyprávění bere dech a strhává jako divoká řeka. Obrazy války vrší přes sebe, aniž by sklouzl k patosu, podává je syrově,

| nabízíme | zahraniční hry – přeložené

s odstupem, nezáčastněně. V Jugoslávii prožije dva roky, vrátí se domů, ale válku si nese v sobě. Dostává se mu rady, ať zapomene, to však odmítá – mrtví by tak zemřeli podruhé. Je sám. Kdo mu může rozumět? Ozvěnu svých prožitků nalézá v hudbě, ve skladbě Charlieho Parkera Lover man. Saxofonista je druhým mužem na scéně, doprovází proud slov a souzní s nimi. Úleva je však chvílková a návrat do původní existence je hrdinovi zapovězen.

Monolog Laury Forti *Nema problema* byl vybrán mezi 120 nejlepších evropských her 2010 komisí European Theatre Convention.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Hra se v současné době překládá.

Thomas Freyer

KOCOUR V BOTÁCH (DER GESTIEFELTE KATER, 2010)

Německo

Překlad: Andrea Nováková

Obsazení: 4 muži, 1 žena

Žánr: pohádka

Honza zdědil kocoura. Ale ne jen tak ledajakého – mluvícího a nesmírně mazaného! Kocour požádá svého nového pána Honzu o vysoké boty a slíbí mu, že z něj v botách udělá boháče.

V tomtéž čase na jiném místě vysvětluje královská dcera svému otci, že už není žádná malá princezna. Na vdavky s nudnými princí však nemá ani pomyšlení.

Kocour ví, jak moc má král rád koruptivky. Chodí na lov a nosí mu je po tuctech jako dar od svého pána, vznešeného hraběte Honzy. Odměnu – zlato – dává kocour Honzovi, aby se mohl konečně dosyta najíst. Nápaditému kocourovi se jednoho dne podaří zařídít, aby se král a princezna setkali u jezera s úplně nahým Honzou. A protože na nahém

člověk nepozná, jak je bohatý, namluví kocour králi, že Honza je majitel zámku. Králi se údajně bohatý Honza ihned zalíbí jako možný zeť. Důvtipná princezna sice kocourovi příběh o vznešeném naháčovi neuvěří, ale s Honzou budou nakonec i přesto svoji.

Text je v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

David Greig

DUNSINANE

Velká Británie

Překlad: Matouš Turek

Obsazení: 13 mužů, 3 ženy, dvorní dámy, vojáci, děti, pážata atd.

Žánr: činohra

Vojevůdce Macbeth, hnán ambicemi své manželky, zavraždí dobrotivého krále Duncana a sám uzurpuje vládu. Nastává chaos. Odpor proti Macbethovi vede Duncanův syn Malcolm, jenž si na pomoc přivádí anglickou armádu. Lady Macbeth si bere život, Macbeth je zabit a v zemi zavládne pod dobrým králem Malcolmem konečně mír. Tolik Shakespearovo klasické podání.

U nás již známý skotský dramatik David Greig se inspiroval dobovými kronikami a přichází s jinou, historicky věrnější verzí příběhu. Ta začíná tam, kde Shakespearova končí: Útokem Birnamského lesu na královský hrad Dunsinane.

Zkorumpovanému a požitkářskému Malcolmovi chybí jako králi skrupule, páteř a zájem skutečně vládnout. Hodlá zabít Gruach, vdovu po svrženém vládci, i jejího syna z prvního manželství, potenciálního dědice trůnu. Angličané za Malcolmův odvedli černou práci, a tak se Siward, jejich velitel, na oplátku dožaduje režimu, který by zemi zajistil mír a pořádek. Skotové však patnáctiletého následníka ukryjí a před Siwardem rázem stojí neproniknutelná rodová politika i odpor obyvatelstva...

Dunsinane rozhodně není suchopárnou historickou freskou ani pouhým odkazem ke slavné hře. Greig pokládá dnešnímu světu provokativní otázky: Dokážeme vnutit svůj mír cizímu národu? Dovedeme pochopit jinou kulturu? Mohou silová řešení fungovat?

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Eugène Ionesco

SCÈNE VE ČTYŘECH (SCÈNE À QUATRE, 1959)

Francie

Překlad: Pavel Trtílek

Obsazení: 3 muži, 1 žena

Žánr: absurdní drama

V úvodu jsme svědky hádky mezi Dupontem a Durandem, kteří obcházejí stůl, na němž stojí tři květináče s květinami. Navzájem se osočují, aniž bychom věděli proč, čímž dochází ke gradaci absurdní situace. Do hádky se zapojí i pan Martin s úmyslem ji utnout, ale marně.

Jakmile se hádka všech tří mužů vypustňuje, vstoupí Hezká dáma. Muži se rázem přestanou hádat a začnou se jí překotně dvořit, surově se o ni přetahovat, až jí stáhnou rukavičky, připraví ji o boty a shodí jí na zem kabelku. Zůstávají však v područí mechanismu, jenž je udržoval ve vzájemné hádce, a tak automaticky pokračují ve fyzickém přetahování se o Hezkou dámu a dohadování se o její přízeň, jako by byla neživou věcí, takže jí vzápětí utrhnou ruce, nohu a řadra. A pokračovali by jistě dál, kdyby je Hezká dáma, živoucí marioneta, ze které zbylo jen torzo, vulgárním výkřikem nezastavila. Po zbývajícím noze pak přiskáče k hledišti a zdvořile se s diváky rozloučí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Thomas Meinecke

SMRT PŘIJÍŽDÍ NA BLEDEM KONI

(DER TOD KOMMT AUF EINEM BLEICHEN PFERD, 2010)

Německo

Překlad: Helena Eliášová, Kateřina Bohadlová

Obsazení: 2 muži, sbor

Je snad tohle americký sen o svobodě?

V Backstreet Café provinčního města Roanoke ve státě Virginia se schází homosexuálové, lesby a tzv. cross-dressers. Poslouchají country a hrají billiard. Je to jejich podnik, ve kterém se cítí dobře a svobodně.

Válečný veterán Ronald Edward Gay má pistoli a problém se svým příjmením. Dnes už slovo gay dávno neznamená „živý“, „veselý“, „rozjásaný“, ale stalo se synonymem homosexuality, kterou on, heterosexuál, přímo nesnáší. A tak se rozhodne vyřešit si svůj životní komplex po svém – jednoho dne přijde do Backstreet Café, vytáhne pistoli a zmáčkne spoušť...

Hra je dialogem Claire a Riki, dvou Drag Queens, které se rozhodly podrobně zrekonstruovat masakr v Backstreet Café a napsat scénář.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Hra se překládá.

Robert Pinget

TKLIVÁ PÍSEŇ (LA MANIVELLE, 1960)

Francie

Překlad: Jan Krupa, Pavel Trtílek

Obsazení: 2 muži

Žánr: rozhlasová hra

Dvěma protagonisty hry jsou staříci, Klička a Jabčák, kteří se po dlouhé době potkávají na lavičce v parku. V případech obou jmen se jedná

o přezdívký – u Jabčáka se lze jen domnívat, jak k ní přišel (snad kvůli mladické oblibě jablečného vína), zato Klička si ji nejspíš vysloužil hrou na flašinet, který má neustále u sebe.

Hra je prokládána Kličkovými pokusy o hudební doprovod, ale mechanismus flašinetu se neustále zadrhává, podobně jako je přerušován i dialog obou staříků, když vzpomínají na staré časy. Často se buď neshodnou, odbočí od tématu, jsou vyrušeni hlukem projíždějícího auta, načež se těžko rozvzpomínají, o čem byla řeč...

Neustálé nabourávání dialogů a situací je pro Pingetovy hry příznačné, vytváří dojem nemožnosti dialogu či logického spádu událostí. Tím vzniká jevištní metafora bezcílného života, složeného z nesourodých jednotlivostí a bez jasného cíle, ovšem s citem pro postavy.

Hru *La Manivelle* přeložil roku 1960 do angličtiny Samuel Beckett (Pingetův dlouholetý přítel) pod názvem *The Old Tune*. Podobně jako v Beckettově překladu je i tento koncipován jako převod děje do jiného kulturního prostředí (v případě Becketta jeho rodné Irsko). Všechny reálie jsou tím pádem české, jakožto i historické události, jména postav, měst atd.

Tklivá píseň je sice rozhlasová hra, přesto však byla několikrát uvedena na jevišti, např. poprvé v roce 1962 v Comédie de Paris (režie: Georges Peyrou), dále pak na festivalu v Avignonu roku 1987 (Comédie Française).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Giampiero Rappa

POSTAREJ SE O MĚ (PRENDITI CURA DI ME, 2008)

Itálie

Překlad: Marina Feltlová

Žánr: psychologické drama

Obsazení: 5 mužů, 3 ženy

Franco Maggi je primářem kardiochirurgie a zároveň radním pro zdravotnictví s vyhlídkou na slibnou politickou kariéru. Přichází mladá novinářka, aby s tímto úspěšným mužem udělala interview. Rozhovor však vyjde neautorizovaný a plný kontroverzních informací z Francova osobního života. Vyhozením novinářky se však nevyřeší celá řada problémů počínaje kolegou alkoholikem, mladou dívkou, která se do Franca zamiluje a vyžaduje jeho pozornost, neúspěchy a konflikty ve straně, přes podezření, že ho podvádí manželka, noční anonymní telefonáty, nezdařenou operaci malého chlapce až po zjištění, že jeho vlastní otec pobíral úplatky a jako uznávaný kardiochirurg porušoval etická pravidla.

Všechno spolu souvisí – jeho neúspěchy v politice, pokroucený rozhovor, anonymy, vlivná farmaceutická firma, kterou odmítl – vše je jedna hra s přesně stanovenými pravidly, která on porušil. Volá manažera, který se ho snažil zkorumpovat, a přistupuje na jeho podmínky.

Na oslavě vlastních narozenin vmete Franco všem přítomným do tváře, co si o nich myslí. Poté zavolá novináře a předá jí senzační podklady pro skandální článek. Když novinářka odejde a on zůstane sám, svlékne se, ulehne nahý na gauč a... konec zůstává otevřený.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Hra se v současné době překládá.

GAMPIERO RAPPA (1973) je italský divadelní režisér a dramatik, vystudoval herectví při janovském Teatro dello Stabile. S kolegy ze studií založil v roce 1997 divadelní společnost Gloriababbi Teatro. Hra *Gabriele* (1998), kterou napsal ve spolupráci s Faustem Paravidinem, se stala nejlepším hrou roku a získala cenu poroty i publika na festivalu začínajících dramatiků Terza Rassegna di Drammaturgia Emergente. Dále napsal *Zenit* (s Barbarou Petrini), *Tutta colpa di cupido* (s Lellem Arenou a Faustem Paravidinem), *Il Riscatto* a komedii *Sogno d'amore*. Za hru *Prenditi cura di me* získal cenu Premio Enrico Maria Salerno per la Drammaturgia Europea – XIII Edizione. Vedle psaní režíruje, zejména vlastní hry, učí herectví a působí jako divadelní a filmový herec.

Gabor Rassov

PŘÁTELE ZE SKŘÍNĚ (LES AMIS DU PLACARD, 2010)

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Žánr: komedie

Jacques a Odile využívají akční slevy a v supermarketu si koupí dvojici přátel. Doma je ubytují ve skříni, odkud je pak pravidelně vypouštějí v naději, že se jim s jejich pomocí podaří zahnat nudu manželského stereotypu.

„Každodenní monstra“, která denně potkáváme všude kolem sebe, která nikdy nebudou mít tu čest stanout před soudem, ale která jsou o to děsivější, že se nám podobají.

Absurdní komedie jistě ne náhodou připomínající Ionesca.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Louis-Charles Sirjacq

NIKDY NEJSME NA DNĚ (LES RICHES REPRENENT CONFIANCE, 2008)

Francie

Překlad: Hana Češková, Helena Slavíková

Obsazení: 3 muži, 7 žen

„Milí diváci, jak se říká – ale to se říkalo vždycky – doba je zlá. Říká se taky, že ovzduší v zemi je pochmurné, katastrofa se týká společnosti, ale úspěch je věcí sféry finanční.“

Tímto oslovením začíná hra, kterou bychom mohli označit jako komedii mravů z prostředí businessu plnou chladnokrevného jednání a otupělých lidských bytostí. Hlavní roli zde hrají peníze a děj pohání touhou všech postav tyto peníze hromadit.

Titul hry si autor vypůjčil od jednoho z hypermedializovaných expertů z oboru ekonomiky. Předznamenává hru obsahově směšnou, ale zároveň i jízlivou, ve které bez obtíží identifikujeme model, tj. některou z nejreprezentativnějších „osobností“ cynismu let 1980 – 1990, který, jak víme, stále aktivně přežívá.

Kdo se zajímá o to, co dnes ovládá francouzskou společnost, ví při četbě této hry, že Louis-Charles Sirjacq v ničem nepřehání a že extravagance jednatelů, zejména „hrdiny“ Bruno Sobina, předsedy skupiny Sobin, jsou kvintesencí reality. Sirjacq je sžíravý, ale nic si nevymýšlí: jen zachycuje, vstřebává a rozvíjí až do grotesknosti jednání, která se ve světle rampy zdají nesnesitelná, ale která patří ke každodenním kódům podnikatelského světa.

Autor si neklade za cíl bičovat společnost, aby ji polepšil. Rozumí politice, ale právě proto si nedělá žádné iluze. A má něco navíc, v čem tkví oduševnělost jeho komedií. Neskrývá, že se dívá na lidské bytosti s určitou laskavou shovívavostí. Dokonce i na ničemny.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

| nabízíme | zahraniční hry – přeložené

LOUIS-CHARLES SIRJACQ (1949) je francouzský dramatik, režisér, překladatel a scénárista. Získal cenu SADC pro nové talenty (1991), Ibsenovu cenu (1993) a byl nominován na Moliéry za hru *L'Argent du beurre*.

Andrzej Stasiuk

NOC

Polsko

Překlad: Irena Lexová

Obsazení: 2 muži, (dále libovolný počet lékařů), ženský a mužský chór

Poněkud neobvyklý tvar divadelní hry, v níž autor ponechává naprostou volnost inscenátorům. Hra se podobá seanci a je možno ji vnímat jako nějaké scénické, divadelní oratorium. Podle autora by v každém případě mělo jít o divadelní podívanou.

Děj hry, přestože se v ní velice často cituje minulost, zejména události z doby 2. světové války, se odehrává v současnosti. Je zde nastiňena mentalita Poláků, Rusů a Němců. Hlavními postavami jsou Zloděj aut (Polák) a Klenotník – vrah (Němec). Zloděj aut je dopaden při krádeži brilantů a Klenotníkem, který za každou cenu chrání svůj majetek, je zabit. Jeho srdce má posloužit jako transplantát člověku ze západní Evropy. Ten to ovšem odmítá, poněvadž se bojí, že s přijetím srdce člověka z Východu přebere na sebe i jeho problémy, jinak tedy „problémy slovanské duše“. Duše obou hrdinů (anebo jejich „oživlá“ těla? – jde přece o seanci) se v závěru setkávají a vedou přátelský dialog, plný vzájemného porozumění, oproštěný od vší xenofobie.

Stasiukova Noc pojednává o konfrontaci mezi minulostí a současností. Zahrnuje kritiku stereotypního jednání lidí a jejich vnímání rozdílů mezi kulturami Východu a Západu. Hra o tom, jak na sebe tyto kultury

a duchovnost spíše narážejí; ale taky hra o potřebě tolerance. Hra byla napsána pro divadlo Schauspielhaus v Düsseldorfu, kde měla i svou světovou premiéru (2005), o rok později byla uvedena v Krakově v divadle Teatr Stary.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Gerhild Steinbuch

BEZHLAVÍ / KOPFTOT (KOPFTOT, 2003)

Rakousko

Překlad: Jitka Štávová

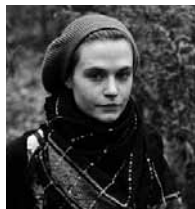
Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Bezhlaví / kopftot je hloubkovou studií o lásce a moci, závislosti na druhých a bezbřehosti světa fantazie. Dramatický text nás zavádí do prostředí rodinného torza stíženého a poznamenaného tragédií. Hlavní postava Ophelia žije pouze se svým otcem. Je na něm, jak posléze zjišťujeme, citově i fyzicky závislá, potřebuje cítit jeho blízkost a mít ho jen sama pro sebe, zároveň však v jednotlivých výpovědích tušíme jejich ambivalentní vztah, který balancuje na pokraji zneužívání otce dcerou. Ophelia, uzavřená ve chvílích samoty zcela do sebe, si kolem sebe vytváří nový pojem o rodině a díky snění si nově formuluje také vztah k jejím jednotlivým členům – v myšlenkách komunikuje se svou mrtvou matkou a nikdy nenarozeným bratrem, k němuž záhy zaujímá pocit hraničící se zamilovaností.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

GERHILD STEINBUCH, narozená 1983 v Mödlingu, patří v současné době k největším talentům rakouské literatury. Roku 2003 byla vyznamenána Rezthofer Literaturpreis a ještě téhož roku zcela nečekaně zvítězila v soutěži o nejlepší hru roku začínajících talentů v Schaubühne am Lehniner Platz v Berlíně. Její vítězná prvotina kopftot byla o rok později uvedena tamtéž formou scénického čtení v rámci festivalu Internationale Neue Dramatik, a Gerhild Steinbuch se tak etablovala jako jeden z nejvýraznějších objevů této soutěže. Texty Gerhild Steinbuch se vyznačují výrazným přesahem do neznámých, mnohdy až symbolických sfér, vzdálených každodenním situacím. Steinbuch nás ve svých hrách seznamuje s postavami-lidmi, které žijí pouze ve vlastní fantazii, a otevírá nám tím zároveň jejich poetické světy, odkazující mnohdy k pohádkám, snům a tužbám. Nejinak je tomu také ve hře *bezhlati / kopftot*.

Jean Tardieu

SYMFONICKÁ ROZMLUVA (CONVERSATION-SINFONIETTA, 1951)

Francie

Překlad: Jan Krupa a Pavel Trtílek

Obsazení: 3 muži, 6 mužů/žen

Jednoaktovka pro devět interpretů (Pořadatel, Šest vokálních interpretů – dva basy, dva kontraalty, soprán a tenor, Konferenciér a Dirigent), která je členěna do tří vět jako symfonie (Allegro ma non troppo, Andante sostenuto a Scherzo vivace), z nichž každé náleží jeden dominantní motiv.

Předmětem autorova zájmu je experiment s divadelním jazykem, kdy je dramatický text inspirován hudební skladbou nejen z hlediska

struktury, ale je rovněž stylizován do podoby koncertu, přičemž dirigent určuje rytmus a kadenci promluv jednotlivých postav.

Podstatným estetickým hlediskem je poetický jazyk, který nahrazuje libozvučnost hudebních nástrojů zastoupených promluvami postav.

V úvodní scénické poznámce autor vysloveně uvádí, že text může být realizován jako rozhlasová skladba, nebo jako hudební koncert pro publikum (tedy rozhlasová nebo divadelní hra).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Robert Thomas

DRUHÝ VÝSTŘEL (DEUXIEME COUP DE FEU, 1969)

Francie

Překlad: Jan Cimický

Obsazení: 4 muži, 1 žena

Žánr: detektivní komedie

V opuštěné vilce v Bretani u Morbihanského zálivu tráví se svou mladou ženou prázdniny pařížský kriminalista Olivier. Kdysi zapřísláhlý nepřítel žen je hezký muž, asi 45 let, distingvovaný, prošeďavý a sympatický. Během této roční neplacené dovolené ho však postihne nakažlivá choroba – žárlivost. Jeho žena, 25 let, hezká, jemná, elegantní, Oliviera miluje a jeho neustálé podezírání ji velmi trápí.

Do této konstelace přichází rušivý element – mladý rošťák Patrik. Má pevné nervy, přirozenou inteligenci a suchý humor. Tím dotváří základní sestavu typicky „thomasovské“ detektivní komedie, v níž si autor geniálně pohrává se situacemi, žene napětí až do krajnosti, několikrát zcela obrátí vývoj a přidává i uvolňující humor. Thomas uměl rafinovaně skloubit napětí a smích jako žádný jiný autor. I v této hře rozehrává neu-

| nabízíme | zahraniční hry – nepřeložené

věřitelný ohňostroj nápadů a drží čtenáře/diváka až do zcela překvapivého konce v neustálém napětí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Przemysław Wojcieszek

MŮJ VLASTNÍ JEŽÍŠ

Polsko

Obsazení: 5 mužů, 3 ženy

Překlad: Irena Lexová

Hra Můj vlastní Ježíš, kterou lze nazvat hrou s vysoce morálním nábojem, je příběhem o dvou bratrech a o zradě. Odehrává se v současnosti a děj hry je zasazen do dvou malých městeček v Dolním Slezsku. Hlavní hrdina, který ve svém mládí propadl zlodějské partě, stráví tři roky ve vězení, kde prodělá důkladnou katarzi. Když se opět ocitne na svobodě a vrací se domů, zjišťuje, že jeho rodný dům má být prodán a jeho dívku, na kterou po celou dobu ve vězení myslel, mu „přebral“ jeho vlastní bratr. Podruhé zrazen se nyní ocitá mezi svými dřívějšími známými a bezděčně se dostává mezi myšlenkově dva velmi vyhraněné protipóly – setkává se s knězem, dávným přítelem, a místním gangsterem, který se pasoval do nové role byznysmena. Hru je možno vnímat i jako metaforu na novodobé bezdomovectví současného člověka, který je vykořeněn, zbaven všech tradičních hodnot, jakými jsou víra, rodina, tradice, domov, vlast.

Polskou premiéru měla hra v roce 2006 v divadle Teatr Heleny Modrzejewské v Legnici, úspěšná inscenace režiséra Jacka Glomba se rovněž ocitla i na festivalu současné polské tvorby v Gdyni, kde v roce 2007 získala hlavní cenu.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PRZEMYSŁAW WOJCIESZEK (1974), filmový a divadelní režisér, scenárista a dramatik. Vystudoval novinářství a polonistiku ve Vratislavi a v Krakově. Debutoval filmem *Zabij je všechny* v 1999, jehož upravený scénář se také dostal do antologie současných polských divadelních her Generace porno. V roce 2002 vznikla ve Vratislavi z jeho iniciativy polská edice amerického festivalu nezávislého kina. Skutečným divadelním debutem je hra *Made in Poland* (2005), dále jsou to hry *Usni teď v ohni* (2007), *Láska ti všechno promine* (2008), *Královny Británie, Písničky o víře a zasvěcení* (2010). Autor ve velmi krátkém čase získal celou řadu rozmanitých polských ocenění.

DILIA nově také na facebooku!

| nabízíme |

ZAHRANIČNÍ HRY – NEPŘELOŽENÉ

Alan Ayckbourn

LIFE OF RILEY (2010)

Velká Británie

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Žánr: komedie

Každá nová hra Alana Ayckbourna je přijímána s velkým a pozitivním ohlasem. Ani Life of Riley není v tomto výjimkou.

Ačkoliv se na jevišti vůbec neobjeví, celá hra se točí kolem „hlavní postavy“ – George Riley. Zbývá mu pouze několik málo měsíců života, a tak se obklopuje svými nejbližšími přáteli, jimž chce dát své poslední sbohem. Díky nim i u nás známý a často uváděný britský dramatik ukazuje, jak George Riley všem zasáhl do života. Vzpomínají na něj s láskou i nostalgií, nezapomínají však ani na stinné stránky jeho osobnosti. Všichni si totiž moc dobře uvědomují, že po jeho odchodu jejich život bude jiný.

Ayckbourn s vytříbeným citem pro jazykovou a situační komiku dokáže s lehkou ironií postihnout obyčejně neobyčejný život, jenž žijeme či můžeme žít.

Hra měla premiéru v roce 2010 v Stephen Joseph Theatre, letos se vydává na celobritské turné.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Franzobel

DIE PAPPENHEIMER ODER DAS O DER ANNA O. (2010)

Rakousko

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Revue o historii jednoho vídeňského domu v devátém okrsku, kde dnes sídlí ředitelství Volksbank. Kdysi zde měl ordinaci doktor Breuer, který se spolu s Freudem věnoval hysterii. Do dějin psychoanalýzy s nimi vešla i jejich pacientka Berta Pappenheim, známá jako Anna O. Později se proslavila také jako zakladatelka židovského svazu žen, kde bojovala proti prostituci a za práva žen.

Hra odkrývá osudy duchů tohoto domu a vypráví o nemožné lásce mezi první pacientkou psychoanalýzy a jejím lékařem, o Židovi, který se tu ve sklepě schovával v kýblu na uhlí před nacisty, o bankovních lupičích, sekretářkách, generálních ředitelích a jednom vyhozeném nočním hlídačovi.

Hodinka duchů začíná!

Hra vznikla na objednávku rakouské Volksbank.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA

FRANZOEBEL (1967) je rakouský spisovatel a dramatik vlastním jménem Franz Stefan Griebel. Vystudoval germanistiku a historii ve Vídni. Do roku 1991 působil jako výtvarník.

Georg Kaiser

VON MORGENS BIS MITTERNACHTS (1912)

Německo

Obsazení: 12 mužů, 11 žen

| nabízíme | zahraniční hry – nepřeložené

Člověk může mít peněz jak želez a přesto být chudý. Tak se cítí zaměstnanec banky, který se jednoho dne nešťastně zamiluje do krásné klientky a úplně zblbne. Rozhodne se jí pomoci získat peníze na koupi uměleckého díla, které jí ředitel banky odmítne vydat. Peníze proto na vlastní pěst ukradne a uteče. Když se však pokusí udělat z krásné neznámé spolupachatelku, jeho plán ztroskotá. Během jediného dne podléhá nadšení, pochybnostem, chťici i zadostiučinění. Nakonec pochopí, ale je již příliš pozdě...

Hra o destruktivní moci peněz napsaná téměř před sto lety je stále aktuálnější. Znovuobjevena se v současné době hraje paralelně v Mnichově a Darmstadtu.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

GEORG KAISER (1878-1945) je německý dramatik, prozaik a básník. Jako významný představitel expresionismu napsal více než 70 divadelních her, charakteristických matematickou přesností a strukturou. Během nacismu měl zakázáno publikovat, proto odešel do Švýcarska, kde také zemřel.

Ken Ludwig
BE MY BABY (2005)

USA

Obsazení: 2 ženy, 2 muži

Žánr: Komédie

Popudlivý Skot John a stále nervózní Angličanka Maude se poprvé setkávají na svatbě Johnova svěřence a Maudiny neteře. Dělí je snad absolutně vše, společnou mají jen blízcí se šedesátka. Podruhé je svede dohromady až prosba mladého páru, aby vyzvedli v Kalifornii novorozeně, které se

novomanželé rozhodli osvojit. John a Maude se vydávají na dlouhou cestu, kterou si dokáží navzájem náležitě znepříjemnit. A aby toho nebylo málo, omylem se ocitají v San Francisku, odkud se po několik týdnů nemohou vrátit zpět do Británie. Během vynuceně tráveného času si však začnou uvědomovat i lepší stránky toho druhého. Domů se nakonec vrací zcela jiný John a zcela jiná Maude, než jací se vydali na cestu.

Jemná a citlivá komedie dokazuje, že v druhém se může splést každý a že na lásku není nikdy pozdě.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Evan Placey
MOTHER OF HIM (2009)

Velká Británie

Obsazení: 3 ženy, 3 muži, 1 dětská role

Žánr: činohra

Je obyčejné usněžené prosincové ráno. Tak jako každé jiné v tuto roční dobu v kanadském Torontu. Brenda Kapowitz chystá svého mladšího, osmiletého syna do školy. Její dospívající syn Matthew ještě vyspává ve svém pokoji. Zachvíli začne Brenda připravovat osm svící, jež připomínají blížící se svátek Chanuka. Obyčejné prosincové ráno, jakoby se nic nedělo. Ale děje – před Brendiným domem rozbíjí stanový tábor novinářů. Syn Matthew byl odsouzen k domácímu vězení, novináři budou teď sledovat každíčký pohyb v Brendině domě.

Hra Mother of Him si klade dvě základní otázky: Kde jsou hranice lásky k našim vlastním dětem a co vše nás to může stát?

Hra Mother of Him získala britské ocenění King's Cross Award for New Writing a kanadskou cenu Canada's Under 30 National Playwriting Award.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Nina Raine

TRIBES (2010)

Velká Británie

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Žánr: činohra

Rodina mladíka Billyho je velmi specifická. Velmi inteligentní, hrdě nekonvenční, s vlastním jazykem, humorem a pravidly tvoří de facto do sebe uzavřené impérium, kde se může opravdu všechno. Chceš-li, můžeš být hrubý či ironický. Záleží jen na tvé schopnosti si svou hrubost či ironii vyargumentovat.

Jenom Billy v této rodině stojí trochu stranou. Snad je to tím, že je hluchý, což ho činí jediným členem rodiny, kdo skutečně naslouchá. Teprve až setkání se Sylvii, která postupně ztrácí sluch, mu dodá odvalu, aby se k pravidlům rodiny-impéria vyjádřil. Budou jeho slova vyslyšena?

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

NINA RAINE je současná britská divadelní režisérka a dramatička. Upozornila na sebe vítězstvím v soutěži podporující mladé divadelní talenty. Díky tomu se mohla účastnit jako asistentka režie zkoušení několika inscenací v Royal Court Theatre.

Její dramatickým debutem byla hra Rabbit (2006), s níž Raine vyhrála dvě ceny pro nadějně začínající dramatiky (Evening Standard's Charles Wintour Award a Critics' Circle Theatre Awards).

Na začátku roku 2011 uvedlo divadlo Hampstead Theatre její další, v pořadí již čtvrtou hru Tiger Country.

Mark Ravenhill

THE EXPERIMENT (2009)

Velká Británie

Obsazení: libovolné, minimálně 1 muž či žena

Žánr: činohra

V krátkém monologu vypráví Mark Ravenhill lehkým stylem o děsivých tématech. Někdo, i když se během monologu nikdy nedovíme kdo přesně, provádí lékařské experimenty na malém děcku, aby tak nalezl nový a jistý lék na nevléčitelnou chorobu.

Ve hře The Experiment klade Ravenhill publiku nelehkou otázku. Co je větší dobro či zlo? Život jednoho dítěte, nebo několika vyléčených?

Hra byla v loňském roce uvedena s autorem v hlavní roli v Soho Theatre.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Mark Ravenhill

NATION (2007)

Velká Británie

Obsazení: 6 žen, 21 mužů, Papoušek, Námořníci, Ostrované, Božstvo předků, Bandité, Vojáci, Božstvo ptáků, Sova, Žralok, Delfín

Žánr: činohra

Ravenhillova hra Nation, úžasné dobrodružství o ztroskotání, přežití a cestě do vlastního nitra, je dramatizací stejnojmenné knihy Terryho Pratchetta.

Děj nás zavádí do roku 1860, kdy se po velké katastrofě setkávají dva teenageři Mau a Daphne. Jemu tsunami zničila ves, ji stejná vlna vyhodila na břeh tichomořského ostrova, tisíce kilometrů od domova. Každý z nich mluví zcela jiným jazykem, každý z nich je představitelem zcela

jiné kultury a civilizace. Oba se však musí naučit spolu dorozumět, oba se musí naučit, jak v nových a nelehkých podmínkách přežít.

Spolu začnou zažívat nejrůznější dobrodružství, při nichž je jim nejněrnějším druhem prostořeký papoušek. Musí se postarat o hladovějící, kteří přežili přírodní pohromu. Musí se naučit opatřit si jídlo, uvařit pivo či odrazit útok kanibalů.

Jejich vztah nakonec přeroste v lásku a společnou rodinu, jež se stane základem nového Národa.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Mark Ravenhill

SCENES FROM FAMILY LIFE (2007)

Velká Británie

Obsazení: 2 ženy, 2 muži, 3 vojáci, Matka s prázdným kočárkem, Rodiče a děti

Žánr: činohra

Hra o Jackovi a Lise, dvou obyčejných teenagerech, kteří chtějí mít dítě. Problém je ale v tom, že Lisa se neustále vytrácí. Jejich přátelé Barry a Stacy mají úplně stejný problém. Barry doslova zmizí před zraky těhotné Stacy. Jack s Lisou nakonec dochází k názoru, že lidé a dost možná i celý svět se stávají nehmotnými.

Za šest měsíců, kdy Lisa zmizí již nadobro, jsou Jack a Stacy jediní lidé na světě. Pro Jacka je to splnění jeho tajného snu, pro Stacy noční můra. A když záhadné mizení ustane definitivně, musí se Jack začít dovídat, jak vztahy mezi dospělými mohou být komplikované.

Ravenhillovu hru *Scenes from Family Life* uvedlo úspěchem londýnské National Theatre v roce 2008.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

WWW.DILIA.CZ

LITERATURA

Miroslav Oupic
NAŠE SKVĚLÁ FIRMA
fiction

Děj této knihy se odehrává v pražské centrále jedné české firmy BEST MANAGEMENT SERVICES, s. r. o. nabízející manažerské poradenství pro marketing, lidské zdroje, logistiku, výrobu, finance a pod. Kniha je satirickou parodií na jakoukoliv kancelářskou firmu, ve které management a zaměstnanci neumí mezi sebou komunikovat a většina lidí neví, co má a také z jakého důvodu dělat. Přestože si klienti myslí, že jsou zaměstnanci firmy odborníky, opak je pravdou, ale nějakým zvláštním způsobem nejsou odhaleni. Navíc si za své poradenství, které nemá hlavu ani patu, účtují nehorázné sumy. Ve firmě panuje neuvěřitelné množství zbytečné administrativy, špehování zaměstnanců a vzájemných podrazů.

Na základě této knihy byla napsána stejnojmenná divadelní hra, kterou nabízí divadelní oddělení DILIA.

Lektorský výtisk v elektronické podobě je k dispozici v literárním oddělení.

Posh Parker
BUS TO BOHEMIA
ČESKÝ NÁRODNÍ CHARAKTER POHLEDEM CIZINCE,
KTERÝ PROCESTOVAL NAŠI ZEMI.

non-fiction

Posh Parker se narodil v roce 1966 v Hadlow ve Velké Británii a od té doby procestoval značnou část světa. Po pádu Sovětského svazu zamířil „toulavý hipík“ Parker autobusem také na východ, objevovat Čechy. Počátkem devadesátých let zde panovala atmosféra nového začátku. Na pozadí těchto společenských změn vypráví Parker svůj zábavný příběh o putování českou krajinou.

Lektorský výtisk v angličtině je k dispozici v literárním oddělení.

Hernán Garrido-Lecca
PIRATAS EN EL CALLAO
fiction – literatura pro děti a mládež

Kniha vypráví příběh o peruánském chlapci Albertovi, který se ztratí v přístavu Callao během školního výletu na pevnost Real Felipe. Devítiletý Alberto spadne do jámy a cestuje časem do 17. století. V té době byl přístav napaden skupinou holandských pirátů vedenou Jacquesem L'Hermitem. Chlapec se v minulosti setkává také s ostatními dětmi a společně bojují proti pirátům a L'Hermitovi.

Lektorský výtisk je k dispozici v literárním oddělení.

Kasey Edwards

30-SOMETHING AND THE COCK IS TICKING

**CO SE STANE, KDYŽ SE MUSÍTE ROZHODNOUT, JESTLI MÍT DĚTI NEBO
NE... A PAK ZJISTÍTE, ŽE NEMŮŽETE**

non-fiction

Monografie ženy po třicítce, která zjistí, že do roku bude neplodná a ještě nemá dítě. Kniha je psána v ich-formě a sleduje životní příběh ženy od té doby, co si uvědomila, co by znamenalo být matkou – co by získala, co by ztratila, čeho by litovala. Autorka sice píše knihu s humorným nadhledem, ale zároveň se zabývá aktuálními problémy jako: nerovnost žen a mužů v rodičovství, problém svobodných matek, neplodnost atd.

Lektorský výtisk v angličtině můžeme zajistit.

HUDEBNĚ-DRAMATICKÁ DÍLA

V Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni byla 29. 1. 2011 premiéra **ŽENITBY Bohuslava Martinů**. Jelikož kvalita hudebního materiálu, poskytovaného nakladatelstvím Boosey & Hawkes, již neodpovídala potřebám divadel, rozhodla se DILIA vyrobit pro toto nakladatelství nové klavírní výtahy v počítačové sazbě s českým překladem libreta Evy Bezděkové. I v partituru byla doplněn překlad do češtiny. První užití tohoto materiálu bylo nyní v Plzni.

V květnu 2011 budou v Národním divadle Brno, po úspěšném provedení v minulém podzimu, další tři představení **ŽENITBY**, v **redukováné hudební úpravě Udo Zimmermanna a René Hirschfelda** (Reduta, 10. , 11, a 13. 5. 2011). Také zde DILIA kvůli špatné dosavadní kvalitě poskytovaných not vyrobila pro nakladatelství Boosey & Hawkes nový orchestrální materiál včetně partitury s českým překladem. První užití nové edice bude v Brně.

V Basileji byl 1. 12. 2010 koncertně proveden v rámci festivalu Martinů Festtage, založeném a organizovaném naším krajanem Robertem Kolínským, balet **KDO JE NA SVĚTĚ NEJMOCNĚJŠÍ Bohuslava Martinů** ve **verzi pro saxofonový kvartet**. Toto vydání instrumentoval Christoph Enzel, hrál soubor Clair-obscure z Berlína.

V Severočeském divadle opery a baletu Ústí nad Labem se uskuteční 25. 2. 2011 premiéra baletu **GAJANĚ Arama Chačaturjana** – ve verzi 1957 o 3 jednáních. Tato (druhá) verze je pozoruhodná tím, že je nepolitická, a u nás se dosud nehrála. První verze byla svým dějem poplatná stalinistické době. Noty a práva nám byly poskytnuty nakladatelstvím Hans Sikorski.

Nakladatelství Sikorski nabízí operu ruského skladatele **Alexandra Raskatova** (1953) **HEART OF A DOG/ HUNDEHERZ (PSÍ SRDCE)**, libreto Cesare Mazzoni podle povídkové předlohy Michaila Bulgakova. 2. jednání, 150 minut. Opera navazuje na satirickou tradici od Šostakovičova Nosu po Šnitkeho Život s idiotem. Operu objednala Nederlandse Opera pro světovou premiéru v Amsterdamu 7. 6. 2010. 2. 11. 2010 byla v ENO London britská premiéra. V květnu 2011 se bude hrát v St. Petersburgu, v sezoně 2012/13 ve Španělsku a ve Francii. Materiál je k mání v ruštině a angličtině.

Děj: Chirurg prof. Filip Filipovič Preobraženskij se specializuje na omlazovací operace. Experimentuje na toulavém psu Šarikovi, implantuje mu lidská varlata a podvěsek mozkový, vyoperované právě zemřelému drobnému kriminálníku a alkoholiku. Pes zásah přežije a rychle nabývá lidské formy. Ale ukáže se, že od člověka přejal jen negativní vlastnosti. Je agresivní, nezdvořilý, má špatné manýry a tíhne k alkoholu. Říká si teď Šarikov. Přijme místo u moskevské městské správy, je vedoucím oddělení, které má na starosti ochranu města před toulavými zvířaty. Stýká se stále více s komunisty, kteří jej chtějí instrumentovat proti svému politickému protivníku profesorovi Preobraženskému, tvůrci Šarikova. Šarikov je stále nevypočitatelnější, vymyká se profesorově kontrole, takže ten se nakonec rozhodne vrátit Šarikovi psi podobu.

Hudba akcentuje žestě a bicí, má podmanivý rychlý spád, místy je citována sovětská propagační hudba.

Publikum bylo nadšeno.

Taktéž od nakladatelství Hans Sikorski můžeme zprostředkovat novou celovečerní operu **GOGOL Lery Auerbach** (1973 Čeljabinsk). Opera má 3 dějství, obsahuje i sborové zpěvy a taneční postavy. Lera Auerbach operu napsala podle své stejnojmenné činohry. Děj: Gogol je těžce nemocný a než zemře, prochází mu hlavou v halucinacích celý jeho život. Rekapitulace probíhá v podobě fiktivního soudu. Světová premiéra bude v Divadle na Vídeňce 15. 11. 2011, v ruském jazyce.

Lera Auerbach napsala také balet **THE LITTLE MERMAID** (Malá mořská panna) podle Hanse Christiana Andersena – světová premiéra 2005 v Kodani, německá premiéra v Hamburku 2007. K mání jsou verze kodaňská a verze hamburská.

Musikverlag Zürich upozorňuje na 100 let od narození švýcarského skladatele **Paula Burkharda** (1911-1977). U nás se často hrál **OHŇOSTROJ**: České Budějovice 1958, Kladno 1962, Teplice 1963, Olomouc 1964, Praha 1965, Ostrava 1966, Ústí 1971, Zlín 1971, Praha 1974, Opava 1981, Plzeň 1981, Brno 1982, Ústí 1986, Ostrava 1986, Liberec 1993, Olomouc 1994, Ústí 1995, Plzeň 2001, Opava 2004, Ostrava 2004. **FRANKV**: Olomouc 1965, Ostrava 1965, Zlín 1968, Ústí 1992, Ostrava 1993, Pardubice 1995, Zlín 2005. Noty máme pro případné zájemce o provozování v depozitu.

V roce 2013 uplyne 100 let od narození **Benamina Brittena**. U nás se nejvíce hrál **ALBERT HERRING**: Plzeň 1958, Praha 1966, Brno 1966, Olomouc 1969, Opava 1989, Brno 1999, Olomouc 2001. Jinak se dávala následující díla: **THE BEGGAR'S OPERA** Ústí nad Labem 1971, Praha 1989, Brno 2005, **CURLEW RIVER** Praha 2005, **DEATH IN VENICE** Praha 2009, **THE LITTLE SWEEP** Dětská opera Praha 2005, **A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM** Liberec 1962, Ostrava 1969, **THE RAPE OF LUCRETIA** Plzeň 1983, **THE TURN OF THE SCREW** Praha 2000.

Zřejmě se u nás dosud nehrály následující opery: **BILLY BUD**, **THE BURNING FIERY FURNACE**, **GLORIANA**, **NOYE'S FLUDDE**, **OWEN WINGRAVE**, **PAUL BUNYAN**, **THE PRODIGAL SON**.

V loňském roce zemřeli **Joseph Stein** (1912 – 24. 10. 2010) – libretista muzikálu Šumař na střeše a Zorba, a **Jerry Bock** (1928 – 3. 11. 2010) – autor hudby muzikálu Šumař na střeše

ČESKÉ HRY

Eva Maliti-Fraňová – ZUZANA A STARCI PAPARAZZI
Miroslav Oupic – SETKÁNÍ PO LETECH
Vlastimil Peška – RYCHLÉ ŠÍPY Z OLTECU
Roman Sikora – NEJVĚŠÍ BÁSNÍK
Roman Sikora – SMRT TALENTOVANÉHO VEPŘE
Roman Sikora – ZPOVĚĎ MASOCHISTY
Anna Sobotková – HRBITOVNÍ AKTOVKY
Pavel Trtílek, Jan Krupa – MODELKY
Pavel Trtílek, Jan Krupa – MŮJ KRÁSNÝ SVĚT
Pavel Trtílek, Jan Krupa – O KRÁLI, KTERÝ PROMĚNIL
SVOJI DČERU VE ZLATO
Pavel Trtílek – PĚT SET MILIONŮ ČIŇANŮ MÍŘÍ NA ZÁPAD
HLEDAT SI NEVĚSTY
Pavel Trtílek – POSLEDNÍ VEČERE

ZAHRAŇIČNÍ HRY – PŘELOŽENÉ

Eric Assous – ÚDRŽBAŘ (Le Technicien, 2010)
Jean Barbier – DČERA PRACUJE V PAŘÍŽI (Ma fille travaille à Paris, 2004)
Sam Bobrick,
Julie Stein – NESKUTEČNÉ ZÁŽITKY SHELTONA A PANÍ LEVINOVÉ (The
Outrageous Adventures of Sheldon & Mrs. Levine, 1997)
Carl Djerassi, Roald Hoffmann – KYSLÍK (2001)
Laura Forti – NEMA PROBLEMA
Thomas Frey – KOCOUR V BOTÁCH (Der gestiefelte Kater, 2010)
David Greig – DUNSINANE
Eugène Ionesco – SCÉNA VE ČTYŘECH (SCÈNE À QUATRE, 1959)

Thomas Meinecke – Smrt přijíždí na bledém koni
(DER TOD KOMMT AUF EINEM BLEICHEN PFERD, 2010)
Robert Pinget – TKLIVÁ PÍSEŇ (LA MANIVELLE, 1960)
Giampiero Rappa – POSTAREJ SE O MĚ (PRENDITI CURA DI ME, 2008)
Gabor Rassov – PŘÁTELÉ ZE SKŘÍNĚ (Les Amis du placard, 2010)
Louis-Charles Sirjacq – NIKDY NEJSME NA DNĚ (LES RICHES
REPRENNENT CONFIANCE, 2008)
Andrzej Stasiuk – NOC
Gerhild Steinbuch – BEZHLAVÍ / KOPFTOT (KOPFTOT, 2003)
Jean Tardieu – SYMFONICKÁ ROZMLUVA (CONVERSATION-
SINFONIETTA, 1951)
Robert Thomas – DRUHÝ VÝSTŘEL (DEUXIEME COUP DE FEU, 1969)
Przemysław Wojcieszek – MŮJ VLASTNÍ JEŽÍŠ

ZAHRAŇIČNÍ HRY – NEPŘELOŽENÉ

Alan Ayckbourn – LIFE OF RILEY (2010)
Franzobel – DIE PAPPENHEIMER ODER DAS O DER ANNA O. (2010)
Georg Kaiser – VON MORGENS BIS MITTERNACHTS (1912)
Ken Ludwig – BE MY BABY (2005)
Evan Placey – MOTHER OF HIM (2009)
Nina Raine – TRIBES (2010)
Mark Ravenhill – The EXPERIMENT (2009)
Mark Ravenhill – NATION (2007)
Mark Ravenhill – SCENES FROM FAMILY LIFE (2007)
Wim Wenders,
Peter Handke, Richard Reitinger – DER HIMMEL ÜBER BERLIN (2010)

LITERATURA

Miroslav Oupic – NAŠE SKVĚLÁ FIRMA
Posh Parker – BUS TO BOHEMIA
ČESKÝ NÁRODNÍ CHARAKTER POHLEDEM CIZINCE,
KTERÝ PROCESTOVAL NAŠÍ ZEMI.
Hernán Garrido-Lecca – PIRATAS EN EL CALLAO
Kasey Edwards – 30-SOMETHING AND THE COCK IS TICKING
CO SE STANE, KDYŽ SE MUSÍTE ROZHODNOUT,
JESTLI MÍT DĚTI NEBO NE... A PAK ZJISTÍTE,
ŽE NEMŮŽETE

Divadelní granty DILIA na rok 2011 uděleny

**DILIA, DIVADELNÍ, LITERÁRNÍ, AUDIOVIZUÁLNÍ AGENTURA
JŽ PO ŠESTÉ FINANČNĚ PODPORUJE STUDENTSKÉ
DIVADELNÍ PROJEKTY.**

V letošním grantovém řízení bylo vybráno těchto 7 projektů:

**Scénické čtení tří nových překladů současného
anglofonního politického dramatu – FF UK Praha (10.000,- Kč)**

Salón původní tvorby 2011 – JAMU Brno (15.000,- Kč)

**3jsou3 – inscenované čtení dramatických textů dvou nových překladů
a jedné původní hry – PPF Opava (10.000,- Kč)**

A. Hilling: Černé zvíře smutek – inscenace – JAMU Brno (12.000,- Kč)

Zkažené dítě Dong prodává svou matku – inscenace čínské satiry – DAMU Praha (5.000,- Kč)

Yougo! 2011 – dvě scénická čtení her z bývalé Jugoslávie – FF MU Brno (12.000,- Kč)

P. Trtílek, J. Krupa: Vůně třešňových květů – scénické čtení – JAMU Brno (6.000,- Kč)

Grantová komise rozdělila celkem 70.000,- Kč.

www.dilia.cz/granty

PAN M. PROTESTUJE. NEVÍ SE PROTI ČEMU.

PAN M.: Já, protestuji! Protestuji! Byl podveden, jsem. Znásilněn jsem. Byl. Protestuji. Lidská důstojnost. Pošlapána! Byla pošlapána, ta lidská důstojnost. Má. Moje. A já protestuji! Protestuji! Protestuji! Copak jsem hnida nějaká?! Copak špína nějaká!? Jsem. Copak jsem nějaká... nějaká... nějaká... homeless nějaký, cigoš? Nějaký. Ukrajinec? Že si se mnou každý prdel vytírat, bude? Že šlapat bude? Po mě? Že kálet bude? Na mě? Srát?! Já protestuji! Proti nespravedlnosti! Proti útlaku! Proti cynismu! Proti nemorálnosti! Ano, i proti nemorálnosti. Protože co bychom si lhali, trapně, nemorálnosti té je opravdu hodně, všude. Opravdu všude. A hodně. I pan bývalý prezident pořád říká, to. O tom mluví. Že nemorálnosti je hodně. A já protestuji! Protestuji, protestuji, protestuji! Musíte, prosím, pochopit, že žádný notorický rebel, žádný protestovač. Nejsem. Že žádný fňukal, žádný remcal, žádný tlučhuba chronický, nejsem. Nic z toho prostě ne. Nejsem. Nebyl jsem. Nikdy nebyl jsem. Ale co jsem, co opravdu jsem, tak jsem pošlapaný, ponížený, ano, i posraný, od hlavy k patě, posraný. To jsem. To všechno jsem. A proti vůli, své. Proti své vůli. Proti své přirozenosti. Zájůmům. Proti svým zájmům. Touhám. Snům. Na ty nasrali. Nablili. Mi. Nachcali. A neptal. Nikdo se ani neptal. Nikdo se nezeptal ani: „Prosím tě. Můžu ti nachcat na hlavu? Nasrat na břich, ti? Nazvracet ti za límec?“ Ani se nezeptal. Nezeptali se, ani, a udělali. Jenom to prostě udělali. A já protestuji, protestuji, protestuji!

Roman Sikora: Zpověď masochisty

